

UNIVERSITĀTES AVĪZĒ

LATVIJAS UNIVERSITĀTES IZDEVUMS IZNĀK KOPĀ 1922. G. 25. SEPTEMBRA.

1 ■ 2 ■ 3 ■ 4 ■ 5 ■ 6 ■ 7 ■ 8

VAI

INGERŪN • **UNIKUMS?**
PIEDĀVĀ • *show*

- ☞ OLD NEWS-2
- ☞ ALU, ŠNABI vai DABU?-3
- ☞ MATĪSA 50 B? O.K.-5
- ☞ ALFRĒDA RUBIKA DZIMUMDIENA, ZAĻAIS KROKO & EZĪTIS SADISTS, SNIEGA CILVĒKS IR DŽĪVS-6,7
- ☞ LIDMAŠĪNU NOLAUPIŠANA SIEVIEŠU GAUMĒ-8,9
- ☞ KĀDĀ TUMŠĀ, TUMŠĀ NAKTĒ-10,11
- ☞ PAKĀRTIES, NOŠAUTIES VAI NOSLĪKT—KĀ LABĀK?-12
- ☞ STĪPAS GALĪGĀ TŪTĀ-13
- ☞ SOVETSKĪJ SOJUZ—6. DOROŽKA!-14
- ☞ TURCIJAS SKAISTĀKĀ SIEVIETE -15
- ☞ REKLĀMA, REKLĀMA, REKLĀMA-16

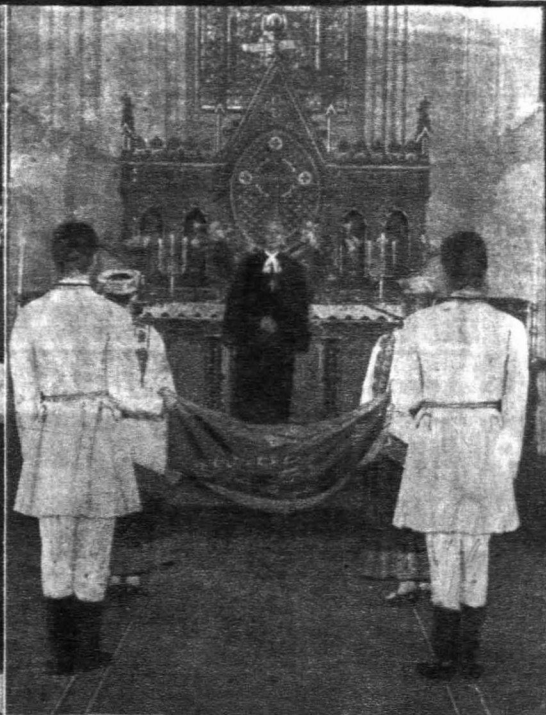
KAS? KAS?
 SAMTA
 UZVALCINI?
 NĒ-Ē--Ē-ĒĒ!
 MINAMĀS
 MAŠINĪTES??
 NĒĒ-.....-Ē!
 ĻENINS
 LONDONĀ???
 NĒ! NĒ! NĒ! NĒ!
 \$100 VAI
 5000 RUB.????
NĒ! NĒ!!!!!!
SPECIAL
STUDENTS'
MAGAZINE!

JĀ!

TĀDS KĀDU VĒLIES
 LASĪT TIEŠI TU!

Latvijas Universitātes pastāvēšanas 72. gadā 30. septembrī tika apstiprināts tās vēsturiskais karogs, himna, devīze, emblēma, kam par godu rektors, prorektori un dekāni atkal uzvilka amata tērpus, rektors saņēma amata ķēdi.

Karogu, analogu vēsturiskajam kurš glabājas LU muzejā, audusi Ausma Apsa. Ķēdi pēc iepriekšējās parauga kalis — Ēvalds Veidemanis.

IVĀNA KUNGS DOMĀ TĀ

Rektora amata ķēdi Jurim Zaķim kaklā uzkāra LR AP priekšsēdētāja vietnieks Dainis Ivnāns, jo Augstākā Padome šogad pirmo reizi apstiprinājusi LU rektoru savā plenārsēdē. Juris Zaķis apsolija nepazaudēt amata ķēdi, kā to darījuši viņa priekšgājēji, bet Dainis Ivnāns atbildēja uz diviem "UA" jautājumiem.

— Vai tas, ka Universitāte ir ieguvusi zināmu patstāvību nozīmē, ka Parlamenta un valdības pārstāvji ieradīsies Universitātē tikai svētku dienās respektīvi, kādas veidosies jūsu attiecības?

— Saistības netiek pārtrauktas, tieši otrādi — apstiprinot LU Satversmi Parlamentā, Augstākā Padome uzņemas atbildību par Latvijas Universitāti. Šobrīd Universitāte ir ieguvusi spēju noteikt cik, kur un ko mācīt, bet par tā kvalitāti atbild arī Augstākā Padome. Tikai zemākais — bakalaura — diploms Universitātē būs ar LU ģerboni. Diploms doktora un maģistra grādam būs jau ar Latvijas republikas simboliku. Tas nozīmē, ka mēs uzņemamies atbildību par šī diploma kvalitāti un arī garantējam, lai Latvijas uzņēmumos un iestādēs tas tiktu atzīts.

— Kas notiks ar Universitātes īpašumu, bijušajām Morberga mājām, kurus šis mecenāts novēlējis Universitātei?

— Atsevišķi šis jautājums lemts netiks. AP pieņems likumu par īpašumu, tad izmantojot savā rīcībā esošos advokātus, varēs pierādīt tiesības uz Morberga mantojumu.

72 GADU JUBILEJA

ISAS PIĒZĪMES UZ SCENARIJA MALAM

Svinīgais akts, kas notika Lielajā zālē, klātesot Universitātes pasaukto ziedātāju korporāliem un citiem, kuri klausījās runās un applaudēja pagodinājumus tā bija PAGATNES UNIVERSITĀTE vai arī, spriežot no rektora Zaka teiktā, NĀKOTNES UNIVERSITĀTE, taču tā nebija tagadnes, pašreizējā Latvijas Universitāte. Kura kā zināms, pastāv studentiem, kas tai svētku dienā Filozofijas fakultātē, piemēram, ietraucēji apmeklēja lekcijas, bet fakultātes, kur mācības bija atceltas, jūtās pārstēgti, ierīnāties uz nepatīkamiem nodarbībām.

Fakts, ka amatpeļsone tērpiem ir izvēlēti visi šāda veida audumi. Pigi, var izraisīt smaidu. Tāpat kā biki, uz vienu dienu, piesegta priekšne universitātes vestibēlā par to, ka Pēteris Štūcka (starp citu, viņš 1919. gada 8. februārī parakstīja dekretu par Latvijas Augstskolas dibināšanu), ir bijis ievērojams Komunistiskās partijas Padomju valsts un slāpīgākās komunistiskās kustības dibinātājs.

Var smaidīt, jo tā ir cīņa ar formu. Portiāns, ka teica rektors, mēs negribam rādīt savas skrāpas. Taču, citējot tālāk rektoru, tagad Universitātei vairāk vajadzīga šāda iedzīvība, saudzība, un katrs mūžs pazēmo nēmēju, ja gara gūsmas rāv. Tad kad Juris Zaķis pārfrāzē R. ... teikto: "Mēs būsim mazi, tik cik mūsu griba." tad klausoties viņa saudzīgajumu par universitāšu ... koku, jāatceras parāties ar valodu koku, uz ...

INESE VOIKA ANDRA DZENA FOTO

UNIVERSITĀTES VADĪBA IZŠKIRUSIES

Par Universitātes Goda biedriem, ņemot vērā lielo ieguldījumu cīņā par Latvijas brīvību un nākotni, nacionālās un vispārcilvēciskās kultūras veidošanu, uzņemti — Anatolijs Gorbunovs,

Ivars Godmanis,
Jānis Peters.

Universitāte iecēlusi arī Goda doktorus:

Dītrihs Andrejs Lēbers (Ķīles universitātes profesors) —

jursprudence,
Sebaslians Dvoračeks (Brēmenes universitātes profesors) —

ekonomikā,
Velta Rūke—Draviņa — filoloģijā,
Radegasts Paroleks (Prāgas Kārļa universitātes profesors) —

filoloģijā,
Zīgmas Zinkevičs (Viļņas universitātes profesors) — filoloģijā,
Jānis Kļaviņš (Kornēla universitātes profesors) — filoloģijā,
Ernestis Foldāts (Venecuēlas Centra universitātes profesors) —

bioloģijā,
Ilmārs Grēns (ZA Molekulārās bioloģijas institūta direktors,
profesors) — bioloģijā,
Aleksis Dreimanis (Kanādas Rietumu Ontārio universitātes
profesors) — ģeogrāfijā,
Edmunds Bunkēss (Delaveras universitātes profesors) — ģeogrāfijā,
Pauls Zibeika (LU Teoloģijas fakultātes profesors) — teoloģijā,
Juris Čāliņis (Evangēliski Luteriskās Baznīcas Teoloģijas nodalas
vadītājs) — teoloģijā,
Eižens Leimanis (Latvijas Universitātes profesors) — matemātikā,
Teodors Zeids (ZA Vēstures institūta vadītājs) — vēsturē,
Olga Ivaščenko (Latvijas Universitātes docente) — pedagoģijā,
Voldemārs Zelmenis (Latvijas Universitātes docents) —
pedagoģijā,
Georgs Libermanis (Latvijas Universitātes profesors) —
ekonomikā.

VIŅAI ĻOTI PATIKA VETĀRSTS HUGO. ▶▶▶▶▶

ARĪ SAULRIETS UZ AKMENSALINAS...

Ceram, ka šis notikumiem pārbagātais apraksts neizskatās pēc lielības, bet tas būtu jāuztver kā aicinājums arī citu fakultāšu studentiem nekad brīvajā laikā nesēdēt rokas salikušiem klēpī, bet atcerēties to, ka mūsu mazās Latvijas daba slēpj sevī pietiekami daudz nezinātnu noslēpumu un bagātību.

Ir gaiša, saulaina 26. jūnija diena, veiksmīgi nokārtoti eksāmeni, un Bioloģijas fakultātes I kurss brauc vasaras praksē. Nevienš vēl nenojauš, cik daudz notikumu un jaunu iespaidu mūs sagaidīs šajā mēnesī.

Mazsalaca ir viena no skaistākajām pilsētām ne tikai Ziemeļvidzemē, bet visā Latvijā. Tās apkārtnē ar savu dabas krāšņumu un daudzveidību ir unikāla un neatkārtojama, tādēļ jau pusgadu iepriekš rūpīgi ievācām informāciju.

Jāizdara ļoti daudz: jāievāc ziedaugu, ķērpju un sūnu herbāriji, kukaiņu un gliemežvāku kolekcijas. Praktiskajās nodarbībās, kas notiek dabā, jāiepazīst neskaitāmas augu un dzīvnieku sugas (arī latīniskie nosaukumi).

Visa mēneša laikā, droši varētu teikt, ka lielākā daļa mūsu kursabiedru izgāja lielisku praksi ne tikai bioloģijā, bet arī speleoloģijā (alu tūrisms un izpēte). Prakses laikā Mazsalacas apkārtnē, kā arī aiz tās robežām, tika apsekotas vairāk nekā 20 alas, no kurām dažas sasniedz ļoti ievērojamu garumu. Par šo savdabīgo zinātņu (speleoloģiju) lielākā daļa no mums pirms tam nebija interesējušies, toties tagad sākotnējais speleologu pulciņš papildinājās ar jauniem alu faniem. Bez tradicionālām un visiem pazīstamām Libiešu, Engēļu, Skābumķermes, Gudzona un Velna alām, apmeklējām un veicām vispārējus pētījumus Gova, Viksnu un Daugēnu klinšu alās.

No ceļojuma piezīmēm

...ir pusdienu un mēs dodamies izpētīt vienu no smilšakmens atsegumiem, tā apakšdaļā pamanām tumšu caurumu, no kura, jautri čalodams, iztek dzirds strautiņš. Alas atvere ir pavisam neliela, tādēļ Juris, novilcis liekās drēbes, metas uz vēdera un spraucas pretī tumšajai pazemes valstībai. Lai arī ārā valda karsta vasaras tveice, list pa 6-7°C aukstu strautu ūdeni nav patīkami. Pēc pirmajiem pāris metriem seko neliels paplašinājums un redzu sazarojamies vairākas ejas. Kaut kur tālu pazemē dzirdami īpatnēji akustiski efekti, kuri rodas, tekot avota ūdenim pa smilšakmens alu labirintiem. Palienu pa šīm ejām, bet tālu nekur netieku, jo tās visas beidzas ar strupceļu. Nosalis lienu ārā un pēc manis pazemes pasauli baudīt dodas Hermanis. Stāvu ārā jau 15 minūtes, bet no viņa ne ziņas. Palienu pāris metrus tumsībā, jo man nav luktura, un mēģinu sašaukt. Bet balss atskan tālu no pazemes. Pārcilāju atmiņā tikko redzēto un nevaru saprast, pa kuru no ejām Hermanim izdevies tik tālu aizlīst. Rāpjos tālāk, līdz esmu pilnīgā tumsā. Visapkārt jūtu šauru alu velni un zem manis tek stindzinoši auksts avota ūdens. Šādi pārvietojoties alas sienas pamazām ieskauj ķermeņi un ap seju sāk skaloties ūdens. Lai neaizsprostotu avota gultni, secinu, ka tālāk līst nevar. Visapkārt divaina noskaņa, nospiedošs klusums, ja neskaita avota čalošanu; melna tumsa. Atpakaļgaitā

nokļūstu līdz vietai, kur var ieraudzīt alas izeju. Pēkšņi no alas sienas parādās lukturīša gaisma un no nelielas spraugas, kuru sākumā nepamanīju, izlien Hermanis. Viņš ir visnotaļ apmierināts ar rezultātiem. Ielienam šaurajā spraugā, pārvietojamies pa garu koridoru un secinām, ka bez nopietnāka inventāra tālāk līst ir bīstami...

Lai jau tā notikumiem bagāto dzīvi padarītu vēl interesantāku, devāmies ar laivām pa Salacu no Burtnieku ezera līdz ietekai jūrā (97 km). Neskatoties uz to, ka saulīte

staigāja pa zemes virsu un visiem dalībniekiem radās dabiska vēlēšanās ilgstoši pagozēties lās staros, visabrauciena ilgums - tikai trīs dienas. Būtu vērts pieminēt, ka visi esam netradicionālā tūrisma piekritēji, tādēļ ceļojumā devāmies bez tēlēm.

Nakšņošana notika visekstremālākajos apstākļos - siena šķūņos un gubās, pašceltās zaru būdās jeb vienkārši zem staltākām eglēm. Kaut arī situācija neierasta un brīžam pat neērta, tomēr izjutām līdz šim nebaudītu eksotiku, guvām daudz jaunu iespaidu.

ZANDAS BĒRZINAS FOTO

Ceļojuma galapunktā pēkšņi nolēmām sagaidīt saulrietu uz Akmenssalīņas, kura atrodas jūrā iepretim Svētcietimam. Analogu veidojums Latvijas piekrastē nav. Nebija vēl saulīte norietējusi, kad mūsu laivas šķēla vakara blāzmas teiksmaini apspīdētos jūras viļņus.

No ceļojuma piezīmēm

...Pamazām satumst, no visām pusēm īpatnējās krāsās mirgojošs jūras ūdens, piekraste ar kāpām redzama kā maza zemes strēlīte. No Vitrupes puses redzama ritmiski mirgojoša bāka. Saule, kā koši sarkana nokaitēta bumba nogrimst jūras viļņos. Šī skata apburti stāvam jūrā, uz salīņas, kuru veido pāris desmiti vidēja lieluma akmeņi, un nespējam aptvert, ka šādā cilvēkam neierastā situācijā pārņem tik divainas izjūtas...

Savos ceļojumos neaprobežojamies tikai ar Latvijas teritoriju, tādēļ devāmies apceļot Igaunijas jūrmalu posmā Pērnavā - Ainaži. Šeit iepazīsimies ar Igaunijas piekrastes "Randu" tipa plāvām, to bagātīgo ornitofaunu (putniem), kā arī augu valsti.

Viena no interesantākajām un bīstamākajām ekspedīcijām bija Oļļu un Soku-Kodu purvu

izpēte; tie atrodas uz ziemeļiem no Mazsalacas un robežojas ar Igauniju. Agrāko gadu kartēs šie purvi atzīmēti kā necaurejami, bet tā kā visu vasaru pieturējās sauss un karsts laiks, tie bija gandrīz izžuvuši. Ekspedīcijas maršruts - šķērsot Oļļu purvu austrumu - rietumu virzienā, iziet caur pāris kilometru platu mežu masīvu un nokļūt līdz nākamā purva centrālajai daļai.

No ceļojuma piezīmēm

...mūsu kājas grimst grīšļu un sūnu paklājos. Cik vien tālu skats

... kājām nostaigāts pāri par 200 km, ar laivu nobraukti 100 km, un tas viss vienā mēnesī Mazsalacā!!!

sniedzas - atklāta ainava, kuru izraibina retas, nikulīgas priedites. Pie apvāršņa redzama šaura meža strēmēlīte. Tā ir purva mala. Spoži spīd saule,

uzbrūk mušu un dunduru bari, iet pa līgano sūnekli gaužām grūti. Visapkārt glūn viltīgas akaču acis, kurām vēlams apmest likumu...

Ap dienas vidu pārbrienam pirmo purvu un turpinām ceļu. Notiek neliela apmaldīšanās, pārkāpjot Igaunijas robežu, saulei rietot, mēs ieejam Soku purvā. Šķērsojuši akaču un purva ezeriņu labirintus, nonākam pie nelielas saliņas purva vidū. Kartējo reizi esam bez telts un guļam zem polietilēna plēves. Ap trijiem nakšī sākas milzīgs negaiss, zibeņi sper purvā un viens no tiem - blakus mūsu saliņai.

No ceļojuma piezīmēm

...līst jau veselu stundu un debesis ik pēc pāris sekundēm caurauž violeti zibeņi. Mežoniģā dārdoņa rada instinktīvas bailes. Ar izbailēm acis sēžam zem plēves un prātojam - ja nu purvs tā pielīst, ka no tā vairs netiekam laukā. Tiesa, līdz ceļiem brienot pa muktāju, ap plkst. 4 izejam no purva. Rīta agrumā aizlido iztraucēts medpu pāris, tālumā kļaiģā dzērves. Jau vairāk nekā trīs stundas laužamies caur mežoniģiem biežokņiem. Lietus gāž aumajām un esam izmirkuši līdz ādai, bet apkārt tikai meži. Šo divu dienu laikā esam kājām veikuši 40 km, neesam šķērsojuši nevienu ceļu un satikuši nevienu cilvēku. Vai tepat Latvijā tas nav eksotiski?

Nu, ko, laikam gana rakstīts, kaut gan šis ir tikai neliels ieskats visā biologu prakses mēnesī. Toties kādi grandiozi rezultāti: pavisam esam bijuši 20 ekspedīcijās pa visu Ziemeļlatvijas daļu, aplūkoti vairāk nekā 50 dabas un kultūrvēsturiski objekti, kājām nostaigāts pāri par 200 km, ar laivu nobraukti 100 km, un tas viss vienā mēnesī Mazsalacā!

JURIS SMAĻINSKIS,
HERMANIS MASLOVSKIS,
LU Bioloģijas fakultātes 2.kursa studenti

TOEFL IR NEIZBĒGAMS

Test of English as Foreign Language

TOEFL ir ļoti vajadzīgs, ja students grib studēt kādā ASV mācību iestādē. Arvien biežāk šī testa atzīmi pieprasa arī Eiropas augstskolās.

"TOEFL" ir saīsinājums no "Test of English as Foreign Language". Tā ir vispārēja un pilnīga amerikāņu angļu valodas zināšanu pārbaude. To organizē firma CITO, kuras valdība ierodas Prinstonā (ASV). Pasaulē tāda veida eksāmenu ir diezgan daudz — SAT (Students Aptitude Test), TWE (Test of Written English), TSE (Test of Spoken English), GRE (Graduate Record Examination) u. c.

Pietiekami labi apgūstot valodu, ir jāsaprot citu teiktais un rakstītais teksts, kā arī jānāk izteikties pašam. TOEFL eksāmens kontrolē pirmo šī apgalvojuma daļu: spēju saprast teikto, neredzot ne transkripciju, ne runātāju, kā arī spēju saprast rakstīto tekstu un izteikties angļiski. Vēl viena nodaļa eksāmenā ir veltīta angļu gramatikas un statistikas pārbaudei, savukārt vārdu krājumu un iemaņas runā pārbauda TSE tests.

Saturs.

TOEFL eksāmens sastāv no 150 jautājumiem, uz kuriem jāatbild, iekrāsojot pārbaudes lapā vienu no četriem iespējamiem atbilžu variantiem. Tas viss ir jāveic lielā steigā un koncentrētībā. Tests sadalīts 3 daļās.

1. daļā arī ir trīs daļas.

A — jūs dzirdat kādu apgalvojumu (parasti vienu teikumu), uzdevums — rakstīto variantu vidū jāatrod tas, kurš ir vistuvāk dzirdētajam.

B — dzirdat īsu sarunu, kuras beigās jāatbild uz jautājumiem.

C — dzirdat 2 — 3 minūtes garu stāstījumu, pēc kura jāatbild uz jautājumiem.

1. daļā ir 50 jautājumu, uz katrām diviem jautājumiem apdomāšanās laiks — 10 sekundes.

2. daļā tiek pārbaudītas spējas atrast gramatiskas un stila nepilnības dotajā tekstā. No 40 jautājumiem 15 pieprasīts papildināt teikumu, 25 piemēros jāatrod kļūda. Kopējais laiks 25 minūtes.

3. daļā — 60 jautājumos jāpārbauda jūsu vārdu krājumu. Viss jāizdara 45

minūšu laikā.

Vērtējums.

Vērtējot eksāmenu, tiek ņemts vērā pareizo atbilžu skaits katrā daļā. Atbilde tiek sniegta konkrētu punktu veidā (piemēram 545) vai arī procentu veidā (no kopējā eksaminēto skaita pēdējo 2 gadu laikā, kuru rezultāti ir sliktāki par jūsujiem). Atbildot pareizi uz visiem jautājumiem, iespējams saņemt 650 punktus.

Eksāmena likšanas kārtība.

Pie TOEFL kārtošana tiek pieļauts jebkurš cilvēks, kas CITO firmas k o n t a p ā r s k a i t ā j i s 3 7

valodas zināšanas ir visnotaļ vājas. Parasti prasības koledžā — 500 — 520 punkti, universitātes reflektantiem un aspirantiem — virs 550. (Piemēram, Ohaijo valsts universitātēs aspirantūrā jebkurā no 73 specialitātēm nepieciešami 580 — 600 punkti.)

TOEFL eksāmena nokārtošana negarantē studijas ASV augstskolā, bet ir obligāts nosacījums tām.

Informāciju sniedza
MĀRIS DINDŪNS,
LU Ekoloģijas centrs

P. S. Universitātē ir paredzēts rīkot lekciju kursu par TOEFL eksāmenu, taču, ja rodas sīkāka interese, Māris labprāt atbildēs uz jūsu jautājumiem.

Intervija ar Zani, kura nupat nolikusi TOEFL testu

(dabuja 647 no 677 iespējamajiem)

— Vai tas bija grūti?
— Kopumā ne, taču divas stundas, kuras atvēlētas testa izpildīšanai, pagāja sasprindzinājumā. Uzdevumi nav grūti, bet mēs neesam pieraduši pie tāda atpazīšanas veida.

— Vai tas bija grūti?

— Tikai viena no testa daļām prasa milzīgu vārdu krājumu, pārējais ir atkarīgs no iemaņām. Es mājās biju izpildījusi apmēram trīs pilnus testus, tāpēc orientēties bija vieglāk.

— Kur tu dabūji materiālus?

— Māris iedeva.

— Kas ir Māris?

— Māris ir Māris Dindūns, sazvanāms pa telefonu 225304. Viņš joprojām piedāvā materiālus. Viņam ir — grāmatas un skaņu ieraksti pieciem pilniem TOEFL testiem. Arī citi materiāli.

P. S. Tiek risināti jautājumi par iespēju nodobināt TOEFL centru Latvijā. Tikmēr, kamēr tā nav — vienīgā iespēja bija Maskavā.

I. V.

BET JUTA, KA VIŅA VETĀRSTAM NEPATĪK.

ANGLIJĀ? ZVIEDRIJĀ?? NĒ LATVIJĀ!

Fonā žužina laba mūzika. Ha! Tā jau ir Gibsona "Lielo ezeru svīta". Žu — žu — žū! Ū — aū! Tie iram mēs, kas sasēduši ap galdu. Uz galdiņa svecīte, deg savu gaišo liesmiņu. Pa labi vēl viens galdiņš, tur vēl un vēl. Jauks pagrabiņš ar astoņiem galdiņiem. Viens, divi, trīs... astoņiem galdiņiem! Brīdi pa brīdim kāds piedāvā: "Varbūt tēju?" Piekriņot, māju ar galvu, līdz karstais dzēriens piepilda krūzīti. Dīvainas izjūtas, ka vienviet sanākuši tik daudz jauni, jauki cilvēki. Un visi dzer tēju! Dažs lasa, dažs deklamē zviedru valodā, dažs migrē no viena galdiņa pie otra. Un visur viņu sagaida ar padomjciļvēkam neierastu sirsniību. Drīz Gibsonu nomaina nēģeru garīgā mūzika, un es sev jautāju: "Kā sauc šo vietu? Klubs, saietu nams..." Nē, KRISTĪGĀ KAF... piedodiet, TĒJNĪCA "PIE KAMĪNA". Un ir arī tas kamins! Šeit 1X nedēļā nāk kopā gados jauni kristieši un citi cilvēki. Pirms jaunieši sēžas pie galdiem, viņi piedalās pāris stāvus augstāk organizētajā jauniešu dievkalpojumā — dzied dziesmas, sniedz liecības, un pagodina Dievu caur to, ko un kā nu katrs māk un var. Tējņica ir brīnišķīgs dievkalpojuma turpinājums, kurš nereti ieilgst līdz vēlai vakara stundai. Aicināts esi arī Tu! KATRU SESTDIENU, PLKST. ASTOŅPADSMITOS NULLE NULLE, MATĪSA IELĀ 50 B

PAR KO ELLĒ PRIECĀJAS?

Sātans noturēja lielu gada sapulci, kurā viņa sūtņi nāca ar ziņojumiem par saviem panākumiem.

"Es palaidu tuksnesi mežonīgus zvērus uz kādu kristīgo karavānu, un tagad viņu kauli balinās saulē," stāstīja viens.

"Nu un tad?" sacīja Sātans, "Viņu dvēseles visas ir izglābtas."

"Es triecu rīta vēju pret kādu kuģi, kas bija pilns ar kristiešiem, un tie visi noslīka," sacīja otrais.

"Nu un tad", sacīja Sātans, "viņu dvēseles tika izglābtas."

"Es desmit gadus centos kādu cilvēku pierunāt, lai viņš nerūpējas par savu dvēseli, un beidzot man tas izdevās. Viņš tagad ir mūsu rokās," sacīja trešais.

TAD SĀTANS IEKLIEDZĀS NO PRIEKA, UN NAKTS ZVAIGZNES ELLĒ PRIECĀJĀS LIDZ.

MĀRTIŅS LUTERS

PAT TĀRPS NELOKĀS...

Ja Tu, Kungs, gribi, sirdī beidzas puksti, trūks: ērglim spēka spārnus cel, ar lapām aplūst vēja čuksti, beidz upju gultnes straumes velt, rīkst bargo jūru viņu bals, tārps nelokās un visām vētrām gals.

SILLERS

HOLD ON THE GOOD.
AVOID EVERY KIND OF EVIL

1 THESSALONIANS 5:21-22

PĀRBAUDIET VISU, KAS LABS,
TO PATURIET!
ATRAUJĒTIES NO VISA, KAS
LAUNS.

1 TESALONIĀIEŠIEM 5. 21. 22

KURŠ IR LAIMĪGS??

Mēs sakām sevi laimīgus esam. Mums ir mīļi un jauki mācītāji, kas mūs apčubina un saved mūsu dvēseles kārtībā. Mums ir jauki brāļi un māsas, kuru sabiedrībā ir patīkami uzturēties. UN MUMS VISIEM IR JĒZUS, bet...

Ir tādi cilvēki, ar kuriem mēs katru dienu ieejam un iznākam pa vienām durvīm, sēžam vienā auditorijā, runājam un jokojam. Tie ir mūsu draugi, kolēģi un kursabiedri. Bet daudzi no viņiem NAV LAIMĪGI, jo jūtas vientuļi un atstāti, jo nav garīgi vienoti ar savu Radītāju. Mēs nevaram viņus atpestīt, bet VARAM VIŅUS UZRUNĀT, LIECINĀT PAR JĒZU, LŪGT DIEVU PAR VIŅIEM.

Šajās dienās grupa dažādu augstskolu un konfesiju kristīgu studentu ir likuši pamatus KRISTĪGAI STUDENTU KUSTĪBAI, ar nolūku izvērst kristīgu darbību visās augstskolās. Reizi nedēļā pulcēsimies kopējām Bībeles studijām ar dziedāšanu, tasi tējas un lūgšanām par saviem draugiem. Vēlāk veidosim lokālas Bībeles studijas grupas fakultātēs. Vai TU piedalīsies?

Cerot uz jūsu atsaucību,
LATVIJAS STUDENTU KRISTĪGĀ DARBA
KOORDINĀTORS

MĀRIS VITOLS

P. S. Sikāku informāciju saņemt varēsiet, ja piezvanīsiet
TEL. MĀJĀS: 585344 (līdz divdesmit trijiem nulle nulle)

DARBĀ: 222944 (šad un tad), cerot, ka debesis mums visiem būs vismaz FAX — i.

IELŪGUMS UZ KAFIJU

Es staroju, smaidu, jo esmu laimīgs. Manas acis ievēl mani ielas balto spalgu, izgaršo to, salīdzina ar debesu slāņiem un kādas mājas sienu gaišumu. Laimes pārpilnībā es saplūstu kopā ar šo rudens dzidruma pildīto rītu.

Jauns rīts manā dzīvē. Kāda autiņa bremzes atslājušas savu autogrāfu uz vēsā asfalta. Pat luksafora karogsarkanais, mirdzums nespēj izdzēst smadzenēs ierakstīto virzienu. Kāda kolosāla pašāvēība, kāda līdz galam neapzināta drošības sajūta, kas, pārņēmusi visu zemapziņu, dazen mani uz priekšu. Uz priekšu, pāri visiem dzīves krustojumiem, un nav tādas bremzes, kas spētu apturēt šo gājumu. Tā ir fantastiska sajūta, ja tu zini, no kurienes nāc un kurp dodies! To laikam sauc par ticību — kādu parādību, kas satver tevi visu un virza. ES DODOS MĀJUP. VAI TU NEGRIBI NĀKT KOPĀ AR MANI? IELŪDZU JŪS VISUS PIE SEVIS UZ KAFIJU, KAD BŪSIM GALĀ!...

...Tā ir lielākā laime — dzīvot saskaņā ar sevi un Dievu. Vai tu tam tici?

CITĀ PASAULĒ

Kāds žogs Mežaparkā šķir mūsu dzīvi no vienas citas pasaules. Tā pieder bērniem, kas ir izstumti no šīs. Žogs starp viņiem un pilvērtīgu dzīvi pastāvēs vienmēr.

— Vai tev ir mamma? — tas bija pirmais jautājums, kuru man uzdeva palīgskolas bērni.

— Ko jūs tagad visvairāk gribētu?

— Mammu... Es tēti... Bet mani tētis sit...

Mani mamma plēs aiz matiem...

Es noglāstīšu viņu galviņas, un tad man būs jādodas prom. Bet viņi paliks šajā pasaulē, jo citur viņiem nav paredzēta vieta.

— Bērni, ir kāds, kas par jums vienmēr domā. Viņš ļoti gaida, lai jūs Viņam kaut ko teiktu. Viņš grib jūs dzirdēt. Viņš grib, lai jūs uzticāt savas bēdas Viņam. Tāpēc saliksīm rociņas lūgšanā un sacīsim: "Mans mīļais, labais Dieviņ! Es lūdzu, lai Tu rūpējies par mani. Es lūdzu, lai Tu pažēlo mani. Uzklausi manas rūpes, es lūdzu Tevi." Bērni, Dieviņš ir jūs dzirdējis, un jūs varat runāt ar Viņu, kad vien vēlaties. Viņš to ļoti gaidīs.

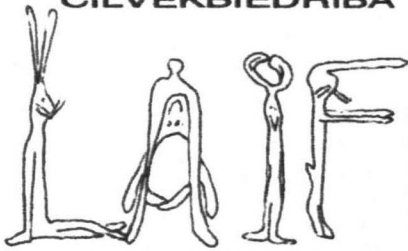
Šiem bērniem nav ceļa prom no viņu pasaules. Bet mums jāparāda viņu ceļš pie Tā, kas viņus mīl.

JOLANTA APINE

□ Laimīga tā ģimene, kurā aug VESELS bērns

MEDMĀSA BIJA NEDAUDZ KORPULENTA UN MAZDŪŠĪGA. ▶▶▶

MITŠ VAI REALĪTĀTE?

Tas ir interesants jautājums! Un, ja tas tā arī ir, tad uz to nepieciešams atbildēt. Bet, lai atbildētu, nepieciešams kaut ko zināt. Vai mēs kaut ko zinām? Nezinām. Varbūt Ansis kaut ko zina.

- Ansi, ko tu zini?
- Nekā lielu jau nezinu.
- Vai tik tu nemānies?
- Nemānos, nemānos. Nē, nu es zinu, ka šī ir tāda divaina biedrība. Viņi neko nesaka. Nesaka, kur viņus atrast, ar ko nodarbojas. Man radies iespaids, ka tā ir slēgta tīpa biedrība, kas ir nedaudz politiska, ļoti bagāta utt.

- Ko kurienes tev šī informācija?
- Pamazām savācās.
- Ko darīt tiem, kas arī grib ko savākt.
- Jājautā draugiem, jāskatās TV, jālasa avīzes un jāklausaš RADIO! Tas arī ir viss!

Varbūt Ilze kaut ko zina.
— Ilze, ko tu zini?
— Es zinu, ka ir tāda dziesma "LAIFS IR LAIFS".
КАПЕЦ ТИХ ДАВНДИ ЦИЛВĒКИ
НЕКО НЕЗНА?

Izlasīju "CIA" Nr. 1 sludinājumu par GOLFI un devos tieši turp.

Stuk, Bumbiņa lido. Stuk, Lido bumbiņa. "Re, cik jauki", nodomāju un arī taisīju stuku.

- Kāpēc cilvēkbiedrība?
- Tas nenozīmē to, ka mūsu biedrībā būtu mēģinājuši iestāties dzīvnieki. Vienkārsi biedrībā ir tie, kuri sevi uzskata par cilvēkiem. Sakās, piemēram, nav cilvēks. Viņš ir zvērs. Un tādiem mūsu biedrībā vietas nav un nebūs...

- Stuk, Lido bumbiņa.
- Vai taisnība, ka jūs to puču?
- Stuk, Lidoju es.
- Vēlāk, kad ienācu no slūnīcas iedevās noskaudrot, ka burti L nozīmē Latvijas, bet F — fronte. Esot vēl arī Krievijas a. I. F. — s (KAIFS). Tā lūk,

Ezītis miglā staigā pa bezdibeņa malu. Staigā, staigā un blāuj: "Zi — ī — lonī, zi — ī — lonī — ī!" Garām iet zirgs, kuram ļoti nepatīk, ka ezītis tā blāuj, tādēļ saka: "Beidz blāuj!" Bet ezītis tik blāuj: "Zilonī — ī, zilonī!" Tad zirgs saka: "Ja vēl vienu reizi blāusi, tad iesperšu, un tu iekrīsi bezdibenī."

Bet ezītis blāuj: "Zilonī — ī!" Tad zirgs ieskrienas un aulēkšo uz ezīša pusi. Kad palikuši vairs pāris metri, ezītis pēkšņi paraujas malā, un zirgs ievēlas bezdibenī.

Ezītis pārbijies uzmanīgi pierāpo pie bezdibeņa, pabāž savu degunteli pāri bezdibeņa malai un tad blāuj: "Zirdziņ, zi — rdz — ī!"

Pieklājīgais ezītis

Gāja vienu dienu ezītis. Un gāja viņš pa mežu. Tā iedams, satika zakīti.

- "Labdien, zakīti!" sveica ezītis.
- "Sveiks, ezī!" tā zakītis.
- Gāja ezītis tālāk un satika trīs sivēntiņus.
- "Labdien, pirmais sivēntiņ!" sveicina ezītis.

Fazon

"Sveiks, ezī!" tā pirmais sivēntiņš.

"Labdien, otrais sivēntiņ!" sveicina ezītis.

"Sveiks, ezī!" tā otrais sivēntiņš.

"Labdien, trešais sivēntiņ!" tā ezītis.

"Sveiks, ezī!" tā trešais sivēntiņš.

Tā sasveicinājies, gāja ezītis tālāk. Kad bija kādu brīsiņu gājis, viņš satika septiņus kazlēnus.

"Labdien, pirmais kazlēn!" sveicina ezītis.

"Sveiks, ezī!" tā kazlēns.

"Labdien, otrais kazlēn!" sveicina ezītis.

"Sveiks, ezī!" tā otrais kazlēns.

"Sveiks trešais kazlēn!"

"Nu sveiks, sveiks ezī!" tā trešais kazlēns. "Čau, ceturtais kazlēn!" sveicina ezītis. "Čau, ezī!" tā kazlēns.

"Esi miļi sveicināts, piektais kazlēn!" sauc ezītis. "Tev tāpat!" atrauc piektais kazlēns. "Laba diena, sestais kazlēn!" bilst ezītis. "Laba gan," tā sestais kazlēns.

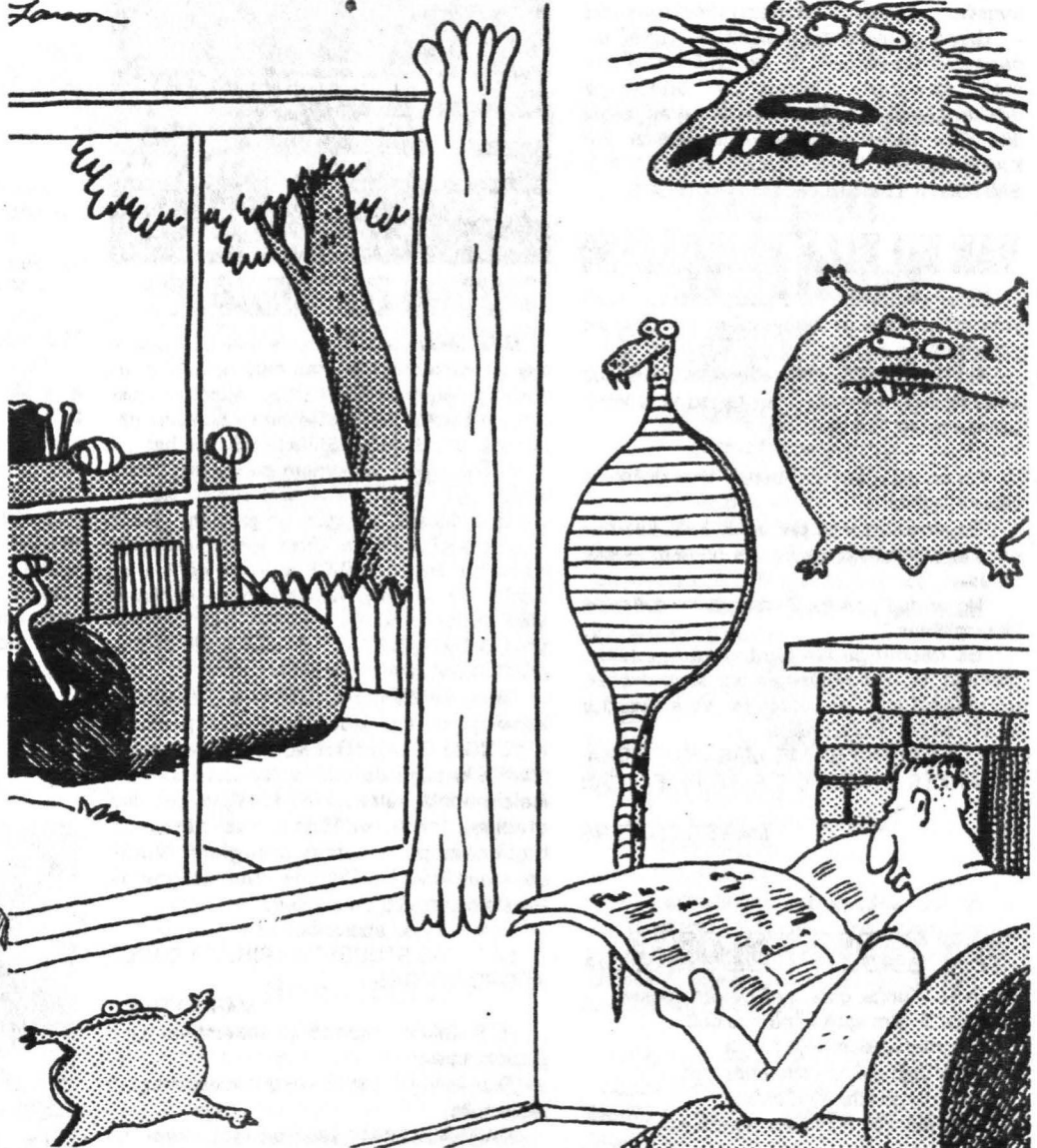
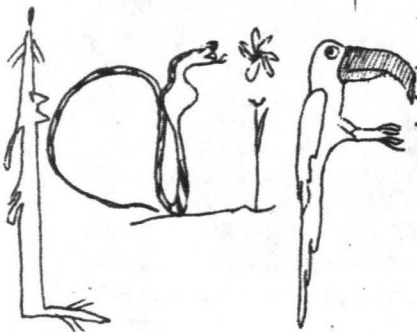
"Ezītis," tā ezītis. "Kazlēns," tā septītais kazlēns.

Atvadījies, ezītis gāja tālāk. Viņam pretī pa taciņu smaidīdami soļoja trīsdesmit astoņi papagaiļi.

"Sveiki, papagaiļi!" sveicina ezītis.

"Esat sveiks, biedri ezī!" atjēma svienu papagaiļi.

Atvadījies, ezītis gāja tālāk. Un gāja viņš vēl ilgi jo ilgi. Un visus, ko ezītis sastapa ceļā, viņš sveicināja, jo bija ļoti pieklājīgs.

Produced by Ingerūns

BIEŽI HUGO SALĪDZINĀJA MONIKU AR CŪKĀM

Kā tu domā!?

1) cik ziloniši var sasēsties zilā "Zaparožecā"?

2) kā var zināt, ka ziloni ir teātri?

3) kāpēc ziloniem ir plakanas pēdas?

4) kāpēc ziloniem ir plakanas ausis?

5) ar cik kustībām var ielikt ziloni ledusskapī?

Atbildes (pareizās):

1) četri gabali;

2) to var zināt, ja pie teātra ieejas ir piebraucis zils "Zaparožecs";

3) viņi agrāk dzīvoja kokos un pirmdienās krita zemē;

4) tāpēc, ka ne vienmēr viņi nokrita uz kājām;

5) re, kā kļūdiņies! Nemaz nevar ar trīs kustībām. Ar četrām:

1) atver ledusskapja durvis,

2) atloka zilonim ausis,

3) iestumj ziloni ledusskapī,

4) aizver durvis.

Zilonītis un skudriņas

Reiz gāja Zilonītis pa meža taciņu. Viņš bija aizkavējies pie tēvoča Kurmjā, tāpēc ceļā viņu pārsteidza tumsa. Gāja, gāja līdz ieraudzīja skudru pūzni.

"Māsiņas, skudriņas! Vai tad naktsmājas nedosiet?", nožūžoja Zilonītis. To dzirdēdamas skudriņas nodomāja, ka Zilonītis ir vājprātīgais. Tad nu Zilonītis iekāpa skudru pūznī un sāka bradāties. Bradājās, bradājās, bet skudriņām tas ļoti nepatika, un viņas sāka rāpties uz augšu pa Zilonīti. Viena skudriņa bija uzrāpusies visaugstāk — pie kakla. Otra bija tikusi līdz celim, tad pacēla galvu un blāva tai, kas pie kakla: "Džoni-i-i-i, žmiedz viņu, žmiedz..."

Jautājumi

1) Mazs, zaļš, dzīvo 7 metrus zem zemes un ēd akmeņus. Kas tas ir?

2) Mazs, zaļš, dzīvo 12 metrus zem zemes un ēd akmeņus. Kas tas ir?

3) Iedomājies ziemu. Aukstu, vējainu ziemu. Zem celma sēž ezītis. Kas viņam tur lika sēdēt?

4) Zaļais krokodils nokoda papagailim asti. Papagailis ieknāba krokodilam. Kur?

Produced by

Reportāža no Alfrēda Rubika dzimšanas dienas

Rīgā, 24. septembrī. Augstākās Tiesas priekšā grozījās visai raiba kompānija. Romantiska blondīne turēja rokās koši sarkanu dālijas ziedu. Kāds jauneklis vāca ziedojumus kastītē ar uzrakstu "Dļa politzakļūconih". Brašas kundzes cienījamā vecumā bija pacēlušas plakātus ar šādiem uzrakstiem: "Svobodu Rubiksu", "Rubiks — pervaja žertva nezavisimoi Latvii" un līdzīgiem saukļiem angļu valodā. Apkārt valdīja kņada: garāmgājēji smējās, lamājās, rādīja ar pirkstiem vai nepatīkā novērsās. Tā tika atzīmēta komunistu pārpalikuma līdera Alfrēda Rubika dzimšanas diena. Tajā varēja atpazīt vecā, proletāriskā kaluma vīrus un sievas.

— Cilvēki, glābiet Rubiku! Viņš taču mūsu dēļ iet bojā.

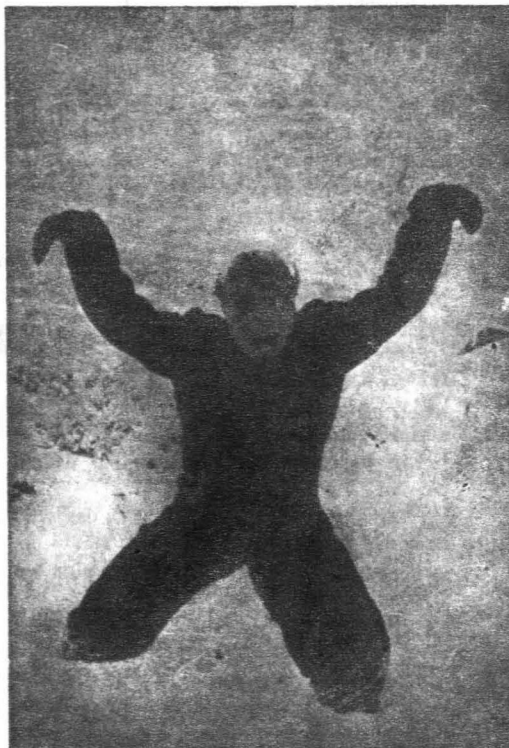
Pierasts, ka garāmgājējiem piesienas čigānietes — zīlnieces. Šeit piesējās sporta stilā tērptas proletāriskas izcelsmes kundzes, saucot...

— Beidziet spekulēt! Tad dzīvosim labi — ar Savienību vai bez Savienības.

Secinājums — Alfrēds Rubiks nav palicis viens. Ar viņu kopā ir tie, kurus viņš pievīla. Varbūt man viņa vietā tagad vajadzētu iet: "Visu zemju prōletāneši, piedodiet!"

JOLANTA APINE

S prazdņičkom, Tovarišč!

☐ SNIEGA CILVĒKS IR DZĪVS!!!

(To izdevies nofotografēt brīdī, kad tas uzbrucis kādai austriešu alpīnistu brigādei Kordiljēros. Apēdis pāris alpīnistus, Sniega Cilvēks noslēpās sniegā. Ir pamatotas aizdomas, ka tas bijis pārģērbies kanibāls).

Valts ir Valts

Jau kādu brīdi viņa starp mums nav. Viņš ir prom. Tartu. Mācās. Filoloģiju. Lībiešu un igauņu. Vecā Tērbata jau nav kā Rīga. Citādāka. Bet Rīga ir šeit. Arī viņa draugi ir šeit. Bet tur. Tur ir liela bibliotēka. Un igauņi. Arī igaunietes. Bet Valts tomēr domā atgriezties. Tapat jau ir arī viņa skola. Pirmā. Un dzejoļi. Ne pēdējie. Pagaidām.

Tur, kur ir mūsu skumjas nenāks neviens.

Un arī tagad ES NETICU TAM.

Es pazinu kādu vīru —

Viņš dzīvoja klavierēs,

Un viņa draugus bija paņēmis MĒRIS.

Tu zini — nakts būs viegla,

un koka dievnamos sēdēs mūki

un dzers gaišu vīnu.

Atkāpies zem zariem,

lapas nāk brīvas.

Sievietes gaida vasaru.

Upes plūst jūrās.

Tik viegli viss.

ESMU TUR.

Radio Šao — Liņa raida vientulību, klusumu

un Dao.

(Pļaviniekos spoguļojas KĪNA)

VIENMULĪBA

(Klusums; Okeāns; Pat kalni)

Mani draugi —

nokritušos viņi lasa naktīs

un pelnus birdina

VĪNĀ.

Es esmu ar jums VĒL.

Zvaigžņu lietus.

Vasaras kalnos atnācis rudens.

Sāksim visu no sākuma.

Pareizās atbildes

1) Mazais, zaļais akmeņgrauzis.

2) Viņa brālis.

3) Vajadzība.

4) Krokodils bija piedzēries un tā smirdēja, ka papagailis nebija spējīgs viņam ieknābt.

Ingerūns

UN CITIEM LOPIŅIEM, KURUS VIŅŠ ĀRSTĒJA. ▶▶▶▶

Bija grūti ticēt, ka tik inteligēnts cilvēks kā Džeimss Allertons varētu aizmirst žaketes kabatā vēstuli. Misis Allertona stāstīja saviem paziņām, ka to sagrābusi kaut kāda neizprotama sajūta — ne aizdomas, ka vīram ir mīļākā, nekādā ziņā, tikai priekšnojauta — un viņa ieskatījusies vēstulē. Daži no klausītājiem gan vēlāk izmeta indīgu piezīmi, ka Konnijai laikam esot paradums pārbaudīt vīra kabatas.

Džeimss esot bijis dārzā un viņa posusies tam līdz uz "Ķirsi", lai kā katru sestdienas vakaru iedzertu kādu kokteili pirms gulētiešanas, kad ieraudzījusi pavīrsi nomestu vīra žaketi. To kārtot viņa pamanījusi kabatā vēstuli. Adrese bijusi rakstīta apaļā, skolnieciskā rokrakstā, un viņa automātiski paņēmusi to, lai tāpat vien ieskatītos. Jau pie uzrunas "Džeimss, tu mans vienīgais mīlotais!" viņai pietrūcis elpas. Drudzaini viņa lasījusi pārējo. Rakstītāja pieminēja pēdējās tikšanās erotiskās detaļas un

...viņš saulosies, sūks atdzesētu viskiju ar citronu un mīlēsies ar skuķīti, kas ir 28 gadus par viņu jaunāka.

tas jau būtu gana briesmīgi, bet galvenais trieciens vēl sekoja. Noskaidrojās, ka Džeimss ar savu mīļāko nedēļas beigās pošas uz Bahamu salām. "...Mīļais es nezinu, kā izturēšu līdz nedēļas beigām šo sasmakušo kantorī, kur tu esi tik tuvu un tik nepieejams, kad es zinu, ka mēs varēsim gulēt viens otram blakus palmu ēnā zeltainās smiltīs un klausīties okeāna šalkoņā. Ak, mans sirdsmīlotais, es nespēju tam ticēt, tas nāk tik pēkšņi. Bet man nav ne drusciņ bail, jo mana uzticība tev ir cietā kā klints. Es visu nokārtoju tā, kā tu liki — divas atsevišķas biļetes uz Cīrihes reisu 387, uz lidmašīnu, kas startē pirmdien 9.30 no Hitrovas, tava biļete ir uz Levisa Trenča vārda un manējā ir uz mana vārda. Drošu dūšu uz priekšu, nebaidies, es nenokavēšu." Sekoja daži misis Allertonai mokoši nepārprotami mīlas zvēresti un paraksts "Džeina".

Džeina Ričarda! Miss Ričarda — Džeimsa jauniņā sekretāre. Viņa būs bijusi akla, ka nebija to visu pamanījusi agrāk — bija taču darījumu zvani pa telefonu vēl vakaros, dienesta ceļojumi nedēļu nogalēs, sēdes vakaros un naktsklubu apmeklējumi ar klientiem...

Pēkšņi istabā aizsēdies iekrupa Džimmijs un prasīja pēc savām futbola kurpēm. Viņa dzirdēja, ka Džeimss ārpusē berž kājas gar kājslauķi, un paguva tikai iebāzt vēstuli atpakaļ.

"Tev ir sešpadsmit gadu," viņa bruka vīrsū Džimmijam. "Nāc," viņa vilka to sev līdz uz Džimmija istabu. Viņas sirds daudzījās kā notramdītam dzīvniekam. "Es prasu, lai tu sakārto visu šo dražu kaudzi, ko sauc par tavām mantām, izmet visu nevajadzīgo, visas rotallietas, ar ko tu sen vairs nespēlēties. Un pieliecies — tur — zem gultas ir tavas futbola kurpes."

Džeimss sauca no pirmā stāva halles: "Ja mēs gribam vēl ko iedzert, tad mums jāpasteidzas".

Viņai izdevās savaldīt savu balsi, lai tā netrūcētu: "Nē, mīļais, es šovakar neiešu. Man drusku sāp galva." Viņai vajadzēja tikt pāri pirmā trieciņa radītajam šokam un iegūt laiku

pārdomām.

Kad Džeimss pārnāca, viņa bija savaldījies un nolēmusi, ka skandālu nerīkos. Viņa vienkārši izliksies, it kā neko nezina. Tas viņai dos priekšrocības, viņa sprieda, kaut arī nebija skaidrs, kā viņa varētu šīs priekšrocības izmantot. Katrā ziņā šāds lēmums atlika darbošanos uz vēlāku laiku. Nebija jau grūti notēlot neko nenojautušu sievu, jo jau kādu gadu viņiem nebija intīmu attiecību.

Pirmdiena. Vēl vienu nedēļu ir laiks. Un nākošajā pirmdienā Džeimss jau būs lidmašīnā, tad Cīrihē, tad gulēs pludmalē kopā ar sievieti — meiteni, kas tikai sešus gadus vecāka par paša dēlu. Protams, braucieni apmaksās viņa firma, tomēr jaunā dzīve iecirtis robu arī ģimenes budžetā. Līdz šim viņai neienāca prātā, ka ir apdraudēta pati viņas eksistence. Bet nu tas bija skaidrs. Viņa netiek klāt

nevienamei pensam bez Džeimsa atļaujas, bet viņš var darīt, ko grib. Pagāja jau trešdiena un Džeimss vēl neko neteica. Viņa nezināja, ko domāt — vai nu viņš nolēmis aizbraukt bez atvadišanās, vai visas šīs šausmīgās dienas ir bijis tikai viņas sapnis.

Ceturtdien viņš kā starp citu ieminējās: "Konij, mēs nevaram braukt pie Klifordiem." Viņa balsi skanēja nožēla. "Man pirmdien jābrauc uz pāris dienām uz Cīrihi." Viņai pārskrēja karsts un auksts vilnis.

"Tā jau ir otrā reize," viņa teica pēc kāda brīža. "Mēs nepieklājīgi izturamies pret Klifordiem. Vai tu nevari pārceļt savu braucienu par dažām dienām?"

Viņš papurināja galvu. "Veikala darīšanas negaida, mans dārgum. Uz vietas stāvēt pie mērķa netikt. Man ļoti žēl. Es izlidoju pirmdien 9.30."

Viņa zvanīja Klifordiem un domāja, kurā brīdī viņai jāaicērt lamatas. Runājot ar Klifordiem viņas balsi skanēja histērija. Lamatas! Kādas tad? Lai kādas scēnas viņa sarīkotu, Džeimss taču vienalga aizlidos. Viņa paliks viena pati ar Džimmiju un sāks ilgu, nepatīkamu un nežēlīgu cīņu par alimentiem un kopējā īpašuma daļu — īpašuma, kas pēc likuma pieder tikai viņam.

"Viņi bija ļoti vilušies," teica Konnija un aizgāja uz gultu.

Brokastis, kad Džimmijs jau bija aizgājis uz

skolu, viņa nevarīgi mēģināja ar vīru aprunāties — viņa uzlika plaukstu uz viņa piedurknes un ieskatījās tam acīs. "Džeimss, mīļais, lūdzu nebrauc pirmdien uz Cīrihi!"

Viņa acis parādījās izbrīns. "Bet man ir jālido. Tas ir mans darbs. Kas tev ienācis prātā?"

"Man ir tāda priekšnojauta, Džeimss, mēs varētu arī nekad vairs nesatīties, ja tu tagad aizlidosi."

Viņam nenotricēja ne vaibsts, un pilnīgas neizpratnes izteiksme viņa acis neapdzisa. Tad viņš pāris reizes nicīgi iesmējās, kā jau vīri

PRIEKŠNOJAUTA

smejas par sievu dumjām iedomām

"Un kas, pēc tavām domām, arētu notikt?"

"Nezinu. Varbūt katastrofa. Viss ir iespējams. Man vienkārši ir bail."

Pamācošā tonī viņš teica: "Rēķinot uz kilometru un uz cilvēku lidošana ir drošāka par visu citu — pat par pastaigu. Vispār — atlikt braucienu es nevaru tik un tā — tas taču būtu idiotisms."

"Tad paņem mani līdz."

Tas bija ļoti tēmēts, viņam bija grūti apvaldīt smaidu.

"Neesi jocīga. Man tur būs lērums darba, tu garlaikosies, un apdomā, ka tas taču sāļiti maksās."

Kādu brīdī abi klusēja. Viņš atspieda iekšēji un rādītājpirkstu pret zodu un sarauca uzacis. Acimredzot viņš pārdomāja kādu jaunu ideju.

"Zini ko, Konnij, pēc nedēļām četrām vai

piecām notiks konference Kannās. Uz turieni mēs varētu aizbraukt ar mašīnu abi kopā un izmest vēl kādus likumus uz Elzasu un Zēnevu. Firma samaksās par benzīnu un viesnīcu, un mēs drusku izklaidēsīmies."

Viņš piecēlās un noskūpstīja sievu: "Man nu jāiet."

Viņa dzirdēja, kā aizbrauc viņa mašīna. Nākošo reizi. Tad viņš būs jau aizbēdzis. Labi, viņai vismaz bija skaidrs, ka viss ir cauri. Bet ko darīt?

...viņa uzlika plaukstu uz viņa piedurknes un ieskatījās tam acīs. "Džeims, mīlais, lūdzu nebrauc pirmdien uz Čīrihi!"

Pēc likuma viņš varēja pārdot māju un izņemt visu naudu no bankas. Iet uz tā firmu nebija nekādas nozīmes, jo darbinieku privātā dzīve uz to neattiecās. Turklāt, viņa jau var stāstīt, ko grib, pat par vēstuli, miss Ričarda un Džeimss to vienkārši noliegs. Viņa nožēloja, ka nav vēstuli pievākusi. Runāt ar miss Ričardu būtu tīrā muļķība, tas nu bija skaidrāks par skaidru. Paziņot policijai, ka viņas vīram ir lieka pase uz sveša vārda? Un, ka viņš ved uz ārzemēm vairāk par atjauto summu — 300 sterliņu mārciņām? Tie ir pārkāpumi, bet vēl jau jāpierāda, ka viņš to darījis vai taisās darīt. Viņu smacēja dusmas, šķita, ka skandāls ir vienīgais, ko viņa var; ka viņa un Džimmijs bezpalīdzīgi paliks bez naudas. Viņai būs jāmeklē darbs — viņai, sievietei vidējos gados, bez profesionālās izglītības — vienai no pāris miljoniem bezdarbnieku. Viņa iedomājās, kā stāvēs kopā ar citiem rindā pēc bezdarba pabalsta. Bet nē, viņa nav ne dienu strādājusi, viņa stāvēs kopā ar Vestīndijas iecelotājiem, ar vientuļajām mātēm un citām sievietēm pēc sociālā pabalsta nabagiem. Mašīnu un mēbeles būs jāpārdod par sviestmaizi, Džimmijs jāņem laukā no dārgās privātās skolas un jāsūta valsts skolā. Viņš vēl sapņo par motociklu! Džeimss saulšosies, sūks atzdesētu viskiju ar citronu un mīlēšies ar skuķīti, kas ir 28 gadus par viņu jaunāka.

Allertons bija Džeinas Ričardas pirmais mīļākais, un viņa cieši ticēja, ka būs arī vienīgais. Viņš bija impozants vīrietis un bija pratis ļoti mīļi un smalkjūtīgi laupīt viņai jaunavību, tāpēc Džeina viņā iemīlējās līdz ausīm. Viņš ar prieku baudīja tās jaunību, skaistumu un pilnīgo atdevību un, kad atklājās, ka viņš vairs nevarēs noslēpt savas blēdības ar firmas naudu, viņa piekrita mukt kopā ar Allertonu.

Jau sen viņš gēma vienā vietā, lai aizbāztu caurumu citā, un atkal no gala. Sākās ar kādu summu, ko viņš "aizņēmas", lai spekulētu biržā. Naudu viņš pazaudēja un palēnām pierada izdot vairāk nekā nopelnīja. Bija skaidrs, ka tāda dzīve nevar turpināties mūžīgi un viņš rūpīgi sagatavojās bēgšanai. To pastieidzināja strīds ar finansu pārvaldi par dažiem bankas pārvedumiem, kurus tuvāk papētot viņu varētu ielikt uz trīs līdz pieciem gadiem aiz restēm. To viņš negribēja pieļaut. Viss bija sagatavots tik labi, ka stundas laikā varēja pazust no Londonas. Viņa nauda glabājās Čīrihē uz Levisa Trenča vārdu atvērtā

kontā. Pase uz šo vārdu viņam bija gandrīz ista. Tikai istais Levis Trenčs nebija spējis izturēt šīs dzīves grūtības un divu mēnešu vecumā aizgājis pie dieva. Jau četrdesmit gadus viņš klusi gulēja Šropšīras kapos.

Kad Allertons pēc šīrta sarunas ar Konniju ieradās darbā, akla nejausība ielika viņa rokās vēl mazu papildus bagātību. Bija pienācis neslipētu dimantu sūtiņums, kuram līdz pirmdienai jāpaliek biroja seifā. Kastīte nebija liela un apmēram 100'000 mārciņas iesludēja Allertona kabatā, kamēr viņš izlikās, it kā liktu tos seifā. Tā

pulkstenis tika iestādīts uz pirmdienu, 10.30 no rīta, ātrāk seifu atvērt nevarēs. Tad Džeimss Allertons būs izgājis. No lidmašīnas Čīrihē izkāps bagātais misters Trenčs. Tagad nebija labi, ka viņš nolēmis ņemt līdz Džeinu Ričardu, jo tā pārkāp daudz zināja. Meiteni nekur netrūks. Taču to viņš nokārtos tad, kad rokas būs brīvas.

"Džeims, es pēdējo reizi tevi lūdzu, paliec šorīc! Vai ņem mani līdz."

Konnija sēdēja pie stūres un veda viru uz Hītrovas lidostu. Viņš atpāpās no savām domām un sāka maigi tai skaidrot: "Tiešām, Konnij, tas nav gudri. Vienkārši neloģiski. Tev šķiet, ka man draud briesmas, tu baidies, ka Džimmijs var palikt bez tēva, bet tai pašā laikā tu esi ar mieru pamest viņu par apaju bāreni, t.i., ja tavām priekšnojautām ir kāds pamats un tu ej bojā kopā ar mani. Bet pietiek. Man jālido uz Čīrihi, un es lidošu."

Viņai riebās vīra cīnisms. Pamezdams dēlu nabadzībā viņš vēl izmanto to kā argumentu sarunā.

Džeina nekur nebija redzama. Droši vien Džeims, labs organizators būdams, bija izkārtojis visu tā, lai neviens viņu nepamanā. Lielo koferi viņš nodeva bagāžas pieņemšanā un paturēja tikai ceļojumu somu ar papīriem un prospektiem.

Allertons bija impozants vīrietis un bija pratis ļoti mīļi un smalkjūtīgi laupīt viņai jaunavību, tāpēc Džeina viņā iemīlējās līdz ausīm...

Konnija dedzīgi čukstēja: "Nelido, mans dārgais, es tevi ļoti lūdzu!"

Pie pasu kontroles viņš stingri teic: "Šeit mums jāatvadās."

"Dzīvo laimīgs, mīlais." Konnija elsoja. "Patem. Es gandrīz aizmirsu. Lidojumā noderēs — viskijs un augļi." No savas somiņas izņēmusi vienu plakanu saīnīti un plastmasas maisiņu ar apelsīniem, viņa atvēra tā somu un ielika abus saīnīsus tur.

"Mīļā, paldies!" Džeimss pateicās un rāvās prom: "Uz redzēšanos!"

"Uz redzēšanos! Piezvani man vakarā!"

Kontrolierim Džeimss Allertons uzrādīja pasi uz Trenča vārda un devās uz drošības kontroli. Pēc kontroles viņu kāds vīrs civilā uzvalkā, bet ar militāru stāju, paaicināja sānis.

"Piedodiet, ser, es vēlētos ieskatīties jūsu somā."

"Kā vēlaties," Allertons pavilka rāvējslēdzi.

"Vai jums ir līdzī metāliski priekšmeti?"

Varbūt foto vai videokamera?"

"Nē."

Ierēdnis pieaicināja kolēģi. "Vai jūs esat pilnīgi pārliecināti?"

"Simtprocentīgi. Aparatūra šim kungam uzrādīja kaut ko ierocim līdzīgu."

"Kas tur ir iekšā?"

"Pudele viskija. Tas taču ir atļauts."

"Vai es drīkstu attaisīt saīnīti, ser?"

"Protams."

Papīrā bija kastīte, bet kastītē revolveris. "Ak dievs!" Allertons blenza uz ieroci ar neko

"Lidmašīnas ir tikušas nolaupītas arī ar daudz nevainīgākām rotaļlietām, ser."

neizprastošu skatienu. Blakus stāvošais uniformētais ierēdnis nostājās viņam aiz muguras, labo roku kreisajā azotē, acīmredzot, ierocis šaušanas gatavībā.

"Kā jūs varat to izskaidrot, ser?"

Allertons parastīja piecus un pastiepa roku pēc ieroča. Dzelzaini pirksti aptvēra viņa rokas locītavu.

"Parādiēt man to, varbūt dēls iebāzīs man savu rotaļu revolveri," viņš mēģināja aptvert situāciju. "Varbūt sieva..." Viņš sastomījās, jo atcerējās, ka ir Levis Trenčs. "Laikam joks." Viņš mēģināja smaidīt.

Ierēdņi neizskatījās uzjautrināti. Viens izņēma apelsīnu no turžas. Gabals mizas nokrita no tā un kļuva redzams granātas gredzens.

"Tas arī. Mana dēla rotaļlietas. Tikai rotaļlietas. Vai es varu tagad iet?"

"Tās izskatās ļoti reālas, ser," viņš izņēma un atkal ielika atpakaļ magazīnu Smith—Wesson policijas parauga revolveri. "Lidmašīnas ir tikušas nolaupītas arī ar daudz nevainīgākām rotaļlietām, ser."

"Lidmašīnas nolaupīšana? Jūs esat traks! Kā jūs uzdrošināties, es esmu..." Jā, kas tad viņš bija? Uniformētais vēl joprojām turēja savu roku azotē. Civilais izņēma no somas abas pases.

"Acīmredzot jūs esat gan misters Džeims Allertons, gan misters Levis Trenčs. Jums tas būs jāpaskaidro tuvāk," viņa balss kļuva noteiktāka. "Lūdzu, sekojiet mums."

"Bet es nevaru, man jāpagūst uz Čīrihi. Es galvoju, ka tas ir tikai muļķīgs sievas joks."

"Vai jūs domājat mīsi Allertoni, vai mīsi Trenču, ser?" Ierēdnis vēsi jautāja. "Neko nevar darīt. Ar divām pasēm kabatā cilvēki nedrīkst ceļot. Vienai ir jābūt viltotai. Ja jūs nevēlaties sniegt paskaidrojumu, es būšu spiests jūs arestēt."

Viņi ieveda to aizrestotā telpā. Viņš palūdza atļauju aiziet uz tualeti un iekāra skalogramā ūdens kastē dimantu maisiņu. To tūlīt atrada.

Pa to laiku miss Ričarda malkoja kokteili un domāja, kas aizkavējis Džeimsu. Nu, gan viņš to panāks Čīrihē. Viņš ir vīrietis, uz ko var palauties.

Konnija jau bija mājās un, gaidīdama zvanu, iestudēja savu izbrīna reakciju. Galu galā, tā nav viņas vaina. Vēl lidostā viņa to brīdināja, ka nedrīkst braukt.

*No vācu valodas tulkojusi INGA ALNE
KATRĪNAS GRJAZEVAS zīmējums*

VIŅAS KLĀTBŪTNĒ HUGO VIENMĒR VIEBĀS UN VAIBSTĪJĀS,

KĀDĀ TUMŠĀ, TUMŠĀ NAKTĒ...

Pirms sāku atstāstīt savu sensacionālo sarunu, šķiet, nepieciešama naivi maigos tonos ieturēta informatīva prelūdija.

Un tā — kādam džeķam bija sava skuķene. Šūkāja viņi abi divi pa baļļu-

zellenē, studente, draudzene, kas dažkārt piepelnās, piekopjot, populāri izsakoties, vissenāko profesiju.

ES. — Klau, kur tad tu īsti dzīvo, kādās kojās, ne?

VIŅA. — Hā, vai tad to var manīt? Nē, šis tragiskais posms manā dzīvē par laimi noslēdzies. Vienu gan zinu pilnīgi skaidri —

pa pieskāri", t. i., atbrauc no saviem pākjiem uz metropoli, fiksi samaitājas un... tālāko jau vairs nevar paredzēt.

ES. — Jā, tieši par to es tev gribēju vaicāt. To, ka šādā veidā papildina savu iztikas minimumu, piemēram, profeņu kontingents, rūpnīcu viesstrādnieces un tml., mēs it kā apziņā vēl spējam pieļaut, lai pieminam slaveno reklāmfilmu "Kriminālais talants", bet... augstskolu studentes?!

VIŅA. — Ak tā, naivs arī tu vēl piedevām esi, vai izliecies. Vismaz to taču tu zināsi, ka

Stāsts par kādu

PALAISTUVI

kiem, "Robi" un Ģildi pamatā, palaikam dzerstijās "Veldzes"

skvēriņā, pie Plaņiem un citās kultūrmasu pulcēšanās vietās, vārdu sakot, satikās un draudzējās — tas tagad tā saucas. Tikai tā nebija vis šāda tāda kura katra, bet gan kārtīga meitiņa, studente viņa bija. Piedevām vēl šī jaunieta glīti, firmīgi ģērbās (par "koženīcām", ja nemaldos, tādas mēdz dēvēt), bija spējīga pēdējo koka čiriku izgrūst par motoru un tādā garā.

Un čalis neslikti jutās kopā ar tādu fidu, jo arī viņš pats nebija nekāds lunis — ausekiītis, pat, ja labi pacentās, varēja startēt kā centra slavenākais, jo..., piedodiet, pavedējs.

Bet šim bulvārromānelim nebij lemts izvērsties par happy love story, ak vai. Jo kādā reti krenķīgā maijā naktī, Ķīpsalas slavenajā iestādījumā uzturoties, mērenā māsas šmigas, brāļa pāja un tuvākā radnieka atruboņa kondīcijā esot, dāmīte cita starpā izmetā jauneklim adresētus skarbus vārdus:

— Ko nu mētā baigo šefu no sevīm! Un pievaldi dziņas, dzirdi, man moška ir AIDS. Es esmu prostitūta, saprati?!

— Kas ir, baby, galīgi safārējusies, vai?

Atbildes vietā panesās krokodila asaras un tamlīdzīgi teatrāli efekti. Džeķs brīdi svārstījās — ticēt vai nē, un tad — gāzt plauku jeb pagriezties un aiziet, taču vēl mirkli vēlāk viņa a la David Gahan gludi skūtajā galvā dzima no profesionālā viedokļa nevainojami ģeniāla doma. Zēns sāka vandīties pa savas stilīgās dermantīna jakas krūšu kabatu, kur starp alkoholisko dzērienu taloniem, pāris prezervatīviem un dažiem čināriņiem vajadzēja atrasties vecajam, labajam stenografēšanas blocīnam un, sataustījis to, ķērās pie parastajiem vēsi viltīgajiem paņēmiņiem, ar kuriem brašais reportieris mēdza apstrādāt savus respondentus, lai izvilinātu no viņiem puslīdz sālītas atbildes, kuras kaut cik spētu izkustināt un ieintrīgēt TEVI, depresīvā atplauksmes laikmeta lasītāj.

Un nu, pienācis laiks noskaidrot, kas ir kas. Tomēr. Vienā rāvienā gan visas maskas nost nerausim. Jūtīsimies tikai aicināti nogīst, ka iepriekšaprakstītais, varonīgais un pašaiizliedzīgais jauniets esmu ES. Un, kā jau varētu domāt, persona, kura man jāpratina, ir VIŅA, — meitene,

savu meitu dzīvot kopmītnē nelaidīšu nekad un nemūžam. Kaut gan tagad, caur laika un attāluma prizmu uz visu to bardaku raugoties, notikumu risināšanās izliekas daudz dabiskāka, vienkāršāka un tradicionālāka. Ne jau nu es pirmā, ne pēdējā un ne vienīgā, kas "atraujas no ķēdes" un "aiziet

...kādam džeķam bija sava skuķene. Šūkāja viņi abi divi pa baļļukiem, "Robi" un Ģildi pamatā, palaikam dzerstijās "Veldzes" skvēriņā, pie Plaņiem un citās kultūrmasu pulcēšanās vietās, vārdu sakot, draudzējās

Rietumos uz šo lietu raugās pulka konstruktīvāk un racionālāk. Nesen mūsu pašu laikrakstā "Darbs" bija publicēti dati par elitārās klases prostitūtu kvalitatīvo sastāvu ASV pilsētā Čikāgā. Neatceros, šķiet, kādi 30 % (2. lielākā grupa tūlīt aiz māsaim-

TXP

TXP▷11

NESKATOTIES UZ TO, MONIKA VIŅU MĪLĒJA, ▶▶▶

niecēm) bija to vai citu augstāko mācību iestāžu audzēknes. Spoži! Kas attiecas uz Rīgu, tad manā rīcībā diemžēl nav precīzi procentuāli dati. Varu vienīgi apgalvot, ka starp tām dāmām, kas regulāri nāk uz "Melodiju" un viesnīcas "Latvija" Zaļo zāli un ir jau cieši iefiltrējušās turienes kriminogēnajā vidē, studenšu nav īpaši daudz — labi, ja kāda ceturtdāļa.

ES. — Varbūt tagad tu varētu pastāstīt kaut ko no savas darba ikdienas, jeb pareizāk laikam būtu teikt — iknaks.

VIŅA. — bet, lūdzu, ja jau tevi plosa tik perversa interese attiecībā uz tīri profesionālas dabas detalizētiem sīkumiem.

Tāpat, laiku pa laikam, kad stīpa beigusies, senču sniegtās dotācijas izsīkušas, no mīļu draugu sponsordevām būt atkarīgai apnicis, piezvanu savam paziņam, kurš Expressbārā šancē par šveicaru un amatu apvienošanas kārtībā arī par suteneru — savēdēju.

Viņš man izklāsta stratēģisko situāciju, t. i., informē, vai todien zālē prevalē "āpši" ar plakanām, nosēdētām astēm jebšu tur pilns ar štelmaņiem, rekiem, bekšiem un visādiem citādiem "čmošņikiem". Tad arī izsecinu, ir vērts uz turieni tīties, vai ne. Kad eju, protams, glīti noveidojos un veicu attiecīgi nepieciešamos drošības pasākumus. Vispār man jau forši, serviss nostādīts augstā līmenī, nav stundām ilgi jānīkst kādā smirdīgā kabakā un jāgaida, kad kāds kaut ko piedāvās. Atnāku, pazīmējos, visas djeļas jau nokrutītas, atliek tikai doties uz numuru āpkalpot klientu.

Vienā maiņā nopelnu aptuveni kādus 5

soதாக un tas, protams, ir baigi maz. Bet es nepārpūlos. Bez tam — nekad nepievācu vairāk

Bet es nepārpūlos. Bez tam — nekad nepievācu vairāk par iepriekš nolīgto taksi, pat tais gadījumos, kad kāds truls izvirtulis ir galīgi apkodies un, man par vulgāriem smīniem, teiksim, dīrā kopā simtdolāru banknotes

man par vulgāriem smīniem, teiksim, dīrā kopā simtdolāru banknotes, tādējādi laikam pūloties slāpēt sirdsapziņas ēdas sevi. Kā jau teicu, pat šādā situācijā uzvedos soliņi un savaldīgi, jo nevaru atļauties kā tāda dumja blozga galīgi apkārt un apčakarēt klientu, lai pēc tam jebkurā momentā varētu nākt atpakaļ — visdažādākajos veidos.

Jau tā šī "pierakstīšanās" noritēja maksimāli smagi. Kad biju vēl galīga praktikante — diletante tiku pieredzējuši patiesi kriminālus motīvus, nudien. Menti mani šantažēja, tvarstīja, baidīja, pat paņēma priekšā bezmaz vai utt. un neimās tikmēr, kamēr es nepakļāvos sen iedibinātai stingrai tradīcijai — nodot modrajiem likuma sargiem desmito tiesu no savas peļņas.

ES. — Kāds sulīgs cinisms tavos vārdos un darbos! Jau iepriekš paredzu, cik apgānīti, šo interviju lasot, jutīsies kvēlie morāles sargi un sterili literārā valodā iestīvinātu patiesību paudēji.

VIŅA. — Nu ja, tev laikam taisnība. Bet

mēs jau varētu pāriet pie nosacīti nopietnākas tērgāšanas. Par piemēru — visus droši vien šausmīgi interesē, kas mani pamudināja uz šo kļūmīgo soli, kad tas notika un cik ilgi, neradot draudus godīgajiem līdzpilsotņiem, tas tā var turpināties. Taču domāju, tā kā šī ir anonīma intervija, mans uzdevums ir radīt un raksturot noteiktu tipāžu, šai gadījumā — studentes — prostitūtas tipiskāko eksemplāru.

Tāpat ieslīgt psiholoģiski filozofiskā grēksūdžē, apcerēt aksiomu, ka viss taču galu galā ir relatīvs un, ka — ārprāts, ja mamma to zinātu un, ka vispār no pirmdienas sāksšu jaunu dzīvi — šādu dramatisku koliziju izklāsts mani nevilina.

ES. — Skaisti. Tad atbildi, lūdzu, uz sekojošu vaicājumu — ko tu ieteiktu tām jaunajām censonēm, kas vēl tikai sapņo par šādas inesisgas profesijas apgūšanu?

VIŅA. — O, uz to man jāatbild ar pretjautājumu — vai viņas vēlas kļūt patiešām profesionāles jeb arī, kā, piemēram es, nodarboties ar šo amatu no mācībām brīvajā laikā, amatierlīmenī?

Lai nu kā, lai vispirms saved sevi kārtībā un sameklē ietekmīgu aizbildni, citādi var smagi norauties, sevišķi tas attiecināms uz iesācējām. Bet ko nu es te uzbāžos ar savām konsultācijām! Tik un tā — ja šīs potenciālās riska grupas pārstāves reti aplaimo ar savu nenovērtējamo klientūru augstskolu, daudzās apkārt, neklausa mammu, satiekas ar "pareizām" draudzenēm, varu dot visus simt punktus, ka agri vai vēlu, materiālo grūtību, dzīves apnikuma, garlaicības, ziņkāres, nejaušas

apstākļu sakrītības vai neskaitāmu citu iemeslu dztām, spiestām un mudinātām, šīm jaunietēm spīd iespēja iepazīt visnenākās profesijas firmas noslēpumus klātienē.

Pa to laiku vienmuļo,

nēģerisko house nomainīja techno — synthi — rock. "So hard..." skanēja fascinējošie depeši. VIŅAI grīlīgiem soļiem pietuvojās kāds jaunietis, un abi aizvilkāms izkustināt locekļus.

— Lai jau viņam tiek, — ES nodomāju, likdams mierā stenografēšanas blociņu un beigās vēl apmierināts nokonstatējis: — ļoti labi, ka iepilināju VIŅAS glāzītē kofelīnu. Nākamreiz, kad satiksimies, šī neko nenojautīs, neatcerēsies un domās, ka **NEKAS NAV NOTICIS. O. K.!**

P. S. VIŅAS segvārdu, telefona numuru un pieņemšanas laikus pret soliņu atlīdzību iespējams iegūt savai neatliekami vajadzīgās informācijas kolekcijai, griežoties "UA" redakcijā.

P. P. S. Padevīgi ziņoju, ka ES palieku incognito. Hi — Hi. Nez kādēļ.

KRISTĪNA KRAMA

PSIHOLOĢIJA, PARAPSIHOLOĢIJA, FILOZOFIJA, NĀVE, SEKSS, TEĀTRIS, INTUĪCIJA, AIZSPOGULIJA, LIJA...

JĀ...

Es neesmu gudrāka par jums. Es tikai tāpat kā jūs redzu, ka viss pasaulē ir savā starpā saistīts, un zinu, ka nevarēšu atbrīvoties no sevis ātrāk, kā tad, kad redzēšu, kas ir AIZ FASAULES...

Vai esat lasījuši franču domātāja Denī Didro literāri, filozofisko sacerējumu "Ramo brājadēls"? Šī darba pirmajā rindkopā mani sajūsmināja teikums: "MANAS DOMAS — TĀS IR MANAS PALAISTUVĪTES." Bezatbildīga attieksme pret savām domām? Domāju, ka nē. Palaistuvītes — tas manā izpratnē ir pasaulē palaists domu zibsnis, tādas domas, kas izperinātas mūsu galviņās. Tā radusies no justā, pieredzētā, lasītā utt., bet galvenais — tieši mēs jutām, pieredzējām, lasījām utt., un šo mozaīku zibinām sevī, nesakarību vidū atrodot vienu, otru, trešo domu. Savu domu. Savu palaistuvīti. Cik bieži mēs priecājamies par sienāžu sīnāšanu naktī? Sentimentāli? Nav oriģināli? Bet cilvēks ar dzīvām domām katru nakti dzirdēs sienāžus citādi... jo viņš klausīsies ar savām ausīm (un ne tikai ausīm), varbūt atcerēsies arī citu ļaužu izteikumus par sīnāšanu, taču arī svešo viņš atdzīvinās caur sevi. "Labākā lietu kārtība, pēc manām domām, ir tā, kurā jābūt arī man, un vispilnīgākā pasaule būtu bez jēgas, ja tajā nebūtu manis." ("Ramo brājadēls") Vai sapratāt, ko ar šo visu es gribēju teikt?

ES GRIBU, LAI MANĪ IR DZĪVAS DOMAS.

ES TĀS LAIDĪŠU PASAULĒ. UN JŪS TĀPAT.

Visi vārdi ir novazāti? Kādēļ mētāties ar šīm dražām? Filozofēšana ir nelietderīga nodarbe? Bet neba vienmēr jālieto vārdi — ir skaņa, krāsa, kustība. Ir nojausma par skaņu, krāsu, kustību... Lai gan pati pārmetu aizraušanos ar sīkumiem, tie tomēr veido lielu mūsu dzīves daļu. Protams, nevajag tādēļ pašam palikt par sīkumu, bet, lai mēs no kaut kā izvairītos, mums labi jāpazīst gan sevi, gan šo "kaut ko". Varbūt centisimies ieskatīties sīkumos, lai apjaustu, no kā veidojas NESĪKAIS.

Kad lasīju Vitusa Drešeka grāmatiņu "Izdzīvošanas likums", nospriedu, ka būtībā neesmu dumjāka par Drešeka kungu. Es zinu mazāk faktu, taču tas man neliedz šo to vērtīgu nojaust. Es nojaustu, bet grāmatas autors to pašu uzraksta, tāpēc man viņa grāmata patīk. Mēs taču cienām tos dzejniekus, kuru sajūtas ir tuvas mūsējām jeb tik tālas, ka tās mūs pārsteidz...

(Turpinājums sekos)

BET VETĀRSTS BIJA AIZŅEMTS AR GOVĪM UN CŪKĀM.

Aprakstīt Sideo Kina uzstāšanos Daugavpili, kas notika oriģinālā austrumu stilā, ir neiespējami. Zāle saspringa jau pašā sākumā, kad korejiešu skolas Ki Hab Pirmais Meistars ar kailām kājām uzkāpa uz divmetrīga uztrīta zobena. Bet pēc tam, kad viņš negaidīti spēcīgi uzmetās uz asmeņa, un metāls noskanēja, zāle vienlaicīgi nodrebēja, tad sastinga un pēc tam ilgi un no visas sirds aplaudēja. Bet satriecošākais vēl bija priekšā! Nākamo savu triku Sideo Kins bija nosaucis par "Dzelončūku" — viņš sasita un kaudzē sabēra stikla lauskas, kuras vēl papildināja ar asām šķembām — "adatām". Beidzot viņš apgūlās šajā čupā uz muguras tā, it kā liktos mīkstā gultā. Nākamajos demonstrējumos piedalījās arī Sideo Kina gleznā jaunā sieva. Šķiet, viņa nemaz nejuta, ka sniegbaltos plecus laiza liesmu mēles. Viņa dejoja uz zibošiem asmeņiem un rokās grieza šķēpu. Viņu nomainīja Sideo Kina skolnieki. Viens no visjaunākajiem nogūlās uz stikliem, viņam uz krūtīm uzlika blūči, uz kura pēc tam sacirta apmēram tāda paša izmēra malkas

TAS NU IR PAR DAUDZI!

kluci. Otrs tāpat iekārtojās uz šķērsu saliktiem asmeņiem, uz viņa krūtīm sašķēla akmeni, kuru pa spēkam atnest bija tikai diviem skolniekiem kopā. Pēc tam atkal Ellai Kin uz muguras uzlika iespaidīgu izmēru akmeni, viņa pati ar kaklu atspiedās pret šķēpu un, mīlošais vīrs Sideo Kins ar vesera sitienu pāršķēla akmeni.

Pēc visa pārstāstītā, domājams, būs interesanti uzzināt, ko par sevi un saviem sasniegumiem saka pats šis cilvēks — fenomēns, jo viņa rādītie cilvēka fiziskās pilnības brīnumi pagaidām ir vienīgie pasaulē.

□ LAIMĪGS TAS, KAM KAUSS!!!
(Boisja! Ja karaķist!)

— Sakiet lūdzu, kā jūs to visu panācāt?
— Vispār es ar to visu sāku nodarboties sešu gadu vecumā. Mans solotājs bija japānis Jamadzava, kurš man deva pamatus tām zināšanām, kuras tagad izmantoju. (Sideo Kins dzimis 1930. gadā Sahalīnas dienvidu daļā, kas toreiz piederēja Japānai — Aut.) Vēlāk to visu pametu, jo dzīve piespieda nodarboties ar ko citu. Bet tad man piemētās slimības un nelaimes: man izgriezta divas trešdaļas kuņģa, izņēma plaušu, atteicās darboties labā niere un kājas. Un tad es atgriezos pie tā, no kā kādreiz biju aizgājis.

— Tātad — jūsu sasniegtais ir pa spēkam katram? Vai varbūt tomēr vēl vajag kaut ko — piemēram, gribasspēku?

— Nu, kā tas ir — katrs? Piemēram, reiz mēs nodarbojāmies uz Arāla jūras salas. Vienu rītu man pievienojās puisis, kurš gribēja paskatīties, kādus vingrinājumus izpildu. Es viņu neatrunāju, ja jau grib, lai paskatās un pats pamēģina. Un kas notika? Viņam pēc tam veselu nedēļu sāpēja vēders.

Daudziem liekas, ka to, ko protu es, var

iemācīties kā no grāmatas — izlasīji, tas ir — paskatīties un visu apguvi. Nē, vajadzīgs skolotājs, citādi tik un tā visu līdz galam nesapratīsi.

— Vai jūs uztraucaties demonstrējumu laikā?

— Protams, ka ne. Nedrīkst baidīties. Reizēm, kad pēc demonstrējumiem visu pārdomā, sajūta nav sevišķi jauka. Bet tas, protams, nenotiek uz skatuves.

Reiz pēc uzstāšanās Kauņā pie manis pienāca puisi, kuri teica, ka arī viņi trenējoties un varot uzgulties uz stikliem, bet savu māku citiem nerādot un par skatīšanos naudu neņemot. Labi, atbildu, jūs apgulieties uz asmeņiem, bet es uz jums skaldīšu akmeņus. Viņi pastomījās un tomēr nebija ar mieru. Nobijās.

Bet tas, ka ar maniem demonstrējumiem citi nopelna naudu, tā ir viņu darīšana. Man nauda nav galvenais.

Bet no otras puses — bija man viens skolnieks, kurš iemācījās pašu pašu elementārāko un aizmuka. Tagad braukā pa visu zemi, stāsta, ka viņa vecaimātei kāds no debesīm (varbūt no šķīvīša?) teicis, ka viņā esot kosmiskais spēks. Braukā un grābj naudu.

— Vai jūs ticat Dievam?

— To man bieži jautā, turklāt — kādam Dievam tieši ticu. Ticu vienkārši Dievam, jo bez viņa dzīvē nav mērķa un nav iespējams dzīvot.

— Vai jūs baidāties nāves? Daudzi jūsu numuri taču var kļūt nāvējoši.

— Nē. Kāpēc, baidīties? Es pagaidām netaisos mirt.

VLADIMIRS LUKAŠUKS
No krievu valodas tulkojusi
RITA BURČIKA

NELIELA INFORMĀCIJA DZIEDNIECISKOS NOLŪKOS

Kuram gan no jums, o, cienījamie lasītāji, dzīvē nav bijušas mīlas mokus, nesaprotāsi vecāki, vispār situācijas, kad dzīvi turpināt nav ne jēgas, ne arī īpašas vajadzības. Īsāk sakot, vienīgā izeja no situācijas ir PAŠNĀVĪBA!

Tātad, ja jūs esat nonākuši šādā situācijā, vai tā jūs interesē, lasiet tālāk (ieteicams līdz galam).

Vispār pasaulē visizplatītākie pašnāvību veidi ir trīs: **kāršanās, šaušanās, slīcināšanās**. Nelielai instrukcijai.

Pirmais veids — **kāršanās**. Cienījamie pašnāvnieki, atcerieties:

* nav jēga kārties zarā, kas atrodas pie nozāģēta koka,

* nekādā gadījumā nekarities sieviešu zeķubiksēs, jo tās:

pirmkārt, ir ļoti neizturīgas,

otrkārt, jūsu māsa, māte, meita, sieva, draudzene vai paziņa var nonākt tādā situācijā, ka vienkārši nav ko vilkt kājās. Žēlojiet viņas!

* Jaunas meitenes, vai vecākas jaunkundzes var kārties arī kaklā vīriešu dzimuma pārstāvjiem.

Pārejām pie otra veida — **šaušanās**.

Tā kā tas ir ļoti dārgs prieks, tad sapriecājušies, ka par pēdējām mantojuma kapeikām esat dabūjuši šaujamo, neaizmirstiet: lai varētu pilnvērtīgi nošauties, ir nepieciešamas arī patronas.

* Šaujoties pagrieziet stobru uz savu, nevis kaimiņa pusi un pārbaudiet, vai tas, ko jūs turat rokā patiesi ir šaujamais un nevis kāds tam līdzīgs priekšmets.

Kamēr šāvēji krāj naudu, es pāriešu pie trešās grupas — **slīcināšanās**.

Ja jūs esat izlēmis spert šo visai prātīgo soli, lūdzu neslīcinieties vannā, no kuras ir izlaists ūdens. Nedariet to arī tad, ja tur kāds mazgājas.

Slīcinoties atcerieties, ka gaiss, pareizāk sakot, ūdens ir jāvelk uz iekšu un nevis uz āru.

Savas bēdas un sūro likteni var slīcināt arī glāzītē.

Ceru, ka šie nelielie padomi kaut nedaudz jums palīdzēs izvēlēties pareizo pašnāvības veidu un ievērot drošības tehniku. Ja ir kādas neskaidrības, zvaniet uz "UA" redakciju, labprāt sniegšu tuvākus paskaidrojumus.

GUNITA VOLKA

VIŅŠ TĀS GLAUDĪJA, APČAMDĪJA, TĪKSMINĀJĀS

Vasaras briesmu darbi — cenas atkal ir tapušas augstakas!

Bet ko lai šai situācijā dara studenti?

Beidzot viņi dara to — sajūt, ka Latvija ir brīva, valdība ir reaģējusi uz studentu vāktajiem ruļļēniem, un stipendijas oktobrī izaugušas līdz 150-200 SU rub.

Bet iztikas minimums šobrīd ir 260 rubļi.

Kā tad nu mēs turpmāk iztiksim? A ko, Ivar Godmani?!

UN, TO DARĪDAMS, DUDINĀJA AIZ LAIMES. ▶▶▶

SPORT NEWS

Ar spēļu noteikumiem ir tāpat kā ar kulinārijas receptēm: katru dienu, katru stundu tiek atklāti un izdomāti jauni, brīnišķīgi varianti. Tāpēc spēļu skaits, kuras cilvēki savas vēsturiskās attīstības gaitā izgudrojuši un joprojām izgudro, ir tikpat nepārskatāms kā ēdienu un dzērienu skaits. Visiem zināms, cik nepieciešami un svarīgi ir gan ierēdnim, gan studentam, gan šoferim šad un tad (ne pārāk reti...) izkustēties un pavingrināt muskulatūru, lai novecošanas process nesāktos pārāk agri. Ne jau visās spēlēs, kuras izskaidrošu šajā nodaļā, jūs varēsiet būt aktīvs dalībnieks. Daudzas no tām var spēlēt tikai komandā vai sporta biedrībā, taču jūs droši vien sekosiet šīm spēlēm TV sporta pārraidēs. Tā kā komentētāji ne jau katrreiz izskaidro attiecīgos spēles noteikumus, pieņemdami, ka tie ir visiem zināmi, var gadīties, ka jūs šo to nesapratīsiet. Aizpildīt šos robus ir nodaļas mērķis. Novēlu jums daudz patīkamu brīžu!

MONĒTU KRATĪŠANA (ČIKOŠANA)

SPĒLES PIEDERUMI: dažas monētas.
SPĒLES NOTEIKUMI: Divi kratītāji (t. i., spēlētāji) ņem katrs pa vienai vienāda lieluma monētai un liek viena spēlētāja plaukstā. Viens liek monētu ar ģerboni uz augšu, otrs ar ciparu uz augšu. Kad monētas saliktas, tas, kura rokās ir monētas, ņem un krata tās, izmantojot brīvo plaukstu, uzliedot to uz aizņemtās, lai kratot, monētas nenokristu zemē. Kad pirmais kādu laiku jau monētas kratījis, otrs saka: "STOP!" Ja nu šis beidzis kratīt, tad otrajam jāsaka vai nu "ģerbonis", vai "cipars" (dažreiz "kapeika")! Kad nu otrs savu vārdu ir teicis, tad abi ņem un skatās, kas tad īsti ir — ģerbonis vai cipars! Ja otrs teicis "cipars", bet abām monētām redzama ģerboņa puse, tad monētas patur sev kratītājs. Turpretim, ja otrs ir teicis "ģerbonis", un ir arī ģerbonis, tad viņš ir tiesīgs pievākt abas monētas sev. Gadījumā, ja pēc kratīšanas pirmās tūres, viena monēta guļ uz ģerboņa, bet otra uz cipara tad jākrata vēl, līdz kādam spēlētājam izdodas monētas pievākt. Šādu situāciju sauc par "NIČU", kas ir krievu vārda "ničja" (neizšķirts) saīsinājums. Pēc katras rezultatīvas kratīšanas spēlētāji mainās lomām. Min tas, kurš iepriekš kratījis un otrādi.

Iespējams arī kratīt vairāk nekā 2 monētas, bet jālūkojas, lai spēlētāji spēlētu piedalās ar vienādu monētu summu. Uzvarējis ir spēlētājs, kuram izdevies "izkratīt" no pretinieka kabatām pēc iespējas vairāk monētu.

INGERŪNS

**Nepārvērtē savas
sporta spējas! Ir
tikai viens visu
uzvarētājs pasaulē —
AMORS!**

**Negara saruna ar
nerunīgu Ansi
(jo viņš vasarā sportoja)**

— Čau! Es dzirdēju, ka tu ne sevišķi sen piedalījies tādā tūrisma pasākumā kā braukšana ar stopiem. Pa Eiropu. Kā tev gāja?

— Bija ļoti interesanti.

— Un plašāk?

— Tik daudz piedzīvojumu tik īsā laikā — tas ir forši.

— Un vēl plašāk?

— Plašāk — tās bija ikgadējās starptautiskās sacensības HITCH — HIKING (Ā) jeb ceļošanā ar stopiem. Braucām pa Čehoslovākiju. Un tur piedalījās it kā komandas, it kā grupas no vairākām valstīm, kā piemēram, Dienvidslāvijas, Holandes, Latvijas.

— Atvaino, kā tu tiki Latvijas komandā?

— Es izlasīju sludinājumu "UA", pieteicos LU Tūristu klubā un aizbraucu.

— Un tālāk?

— Tālāk mēs sapulcējāmies Ostravā, kādā saulainā dienā izgājām uz šosejas, cēlām rociņas, un veiksmīgākie aizbrauca.

— Un neveiksmīgākie?

— Aizgāja. Un iet vajadzēja daudz, jo čehu šoferi nav sevišķi viesmīlīgi. Latvijā braukt ar stopiem būtu vienkāršāk.

— Ceļojuma laikā tev bija kontakti ar citiem biedriem?

— Ja mēs satikāmies kādā krodziņā, tad kontakti bija.

— Un kas bija tavs lielākais piedzīvojums?

— Tas viss bija viens liels piedzīvojums, kurš sastāvēja no vairākiem mazākiem, kā piemēram, oficianta nesagaidīšanas restorānā un aiziešanas nesamaksātot, no nezināšanas — kur paliksi pa nakti...

— Kur tu paliki pa nakti?

— Vienu nakti es gulēju kāda čehu profesora mājā, vienu nakti ceļmalas zālē, citu — siena vālā, Prāgas stacijā uz grīdas.

— Un ko tu ēdi?

— Es ēdu to, kas bija līdzī mugursomā vai krodziņā... Nu beidz vienreiz.

— Es tūlīt beigšu. Bet kur beidzi tu?

— Es nebeidzu Doksi pilsētiņā kāda burvīga Macha ezera krastā, bet tikai Pilzenē. Bet citi beidza tur, kur vajag.

— Un tomēr bija forši?

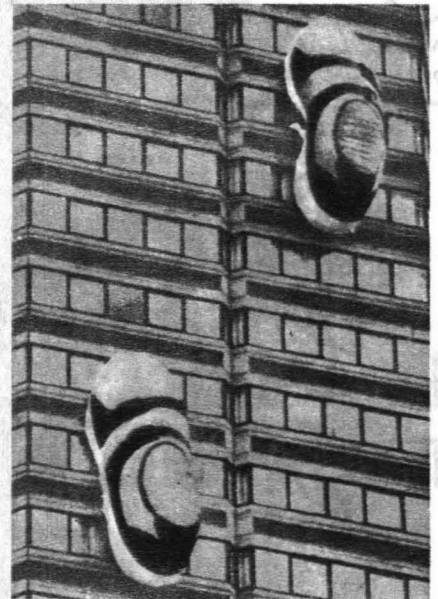
— Bija.

— Un nākamreiz vēl brauktu?

— Brauktu.

Es arī — ANITA

**Nado sportom
zaņimatsja, čtobi
Volka ņebojatsa!**

**Dzīvē, mīlā un
sportā ir jābūt
uzņēmīgam. Pie
visiem trijiem tikai
pareizā acumirkli.**

TO VISU NO HUGO SAŅEMT GRIBĒJA ARĪ MONIKA,

MĒS GRIBAM ZINĀT, KO JŪS ZINĀT...

Daudzi no mūsu plašās studentu saimes savu skatu vērš uz ārzemju universitātēm, cerot tur paplašināt savas zināšanas un varbūt interesantāk padzīvot, tomēr, cik zināms mums, neviens vēl līdz šim nav mēģinājis par savu mācību vietu izvēlēties zemi, kuras izglītības sistēma tiek uzskatīta par vienu no brīnišķīgākajām pasaulē — Japānu.

Lai jūs labāk novērtētu savas zināšanas un iespējas, piedāvājam iepazīties ar tipisku paragrāfu no 1989. gada iestāšanās biļetes Politikas un Ekonomikas fakultātes Waseda University Japānā.

Izlasiet šos aprakstus par četriem absolūtajiem monarhiem un atbildiet uz jautājumiem.

A Mantoja bagātu, varenu tautu; izveidoja regulāru armiju un ieroču rūpniecību, izdarīja izglītības reformas; centās paplašināt savu teritoriju ar iekarošanas palīdzību. Uzcēla pili priekšpilsētā **e**, "sagājās" ar daudziem slaveniem zinātniekiem un māksliniekiem.

B Dzima Anhalt — Zerbst dzimtā; saņēma troni galma apvērsuma rezultātā; aizrāvās ar apgaismības filozofiju. Sakārtoja likumus konstitūcijā; nostiprināja dižciltīgo varu, izraisot zemnieku sacelšanos **f**. Anektēja musulmaņu valsti **g** dienvidos.

C Nāca tronī gadu vecumā ar māti kā regenti, kamēr faktiski valsti pārvaldīja kardināls **h** kā premjerministrs; vēlāk valdīja tieši ar dekretiem — nodibināja ministrijas, reformēja armiju un rūpniecību. Cīnījās daudzos karos **j**. Uzcēla pili ārpus savas galvaspilsētas, izveidoja tur politiskās un kultūras dzīves centru.

D Apprecējās ar Latvijas hercogu; viņas mantošanas tiesības bija par iemeslu karam **k**. Reformēja finanšu sistēmu, zemkopību, tirdzniecību un rūpniecību. Sabiedrojās ar vecu sāncensi **l**, ar kuru viņas dzimta bija sacentusies par hegemoniju Eiropā kopš viduslaikiem.

Tagad atbildiet uz šādiem jautājumiem:

1. Kādā secībā četras valdīšanas beidzās?
2. Kurš monarhs bija leļauts Polijas 2. dalīšanā?
3. Pie kura monarha garīdznieks Bassuet aizstāvēja karaļa dievišķīgās tiesības?
4. Kura dzimta attiecas uz monarhu **A**?
Hanoveri, Hābsburgi, Burboni, Romanovi, Hoencollerni.
5. Kurš komponists veļlījis muzikālu ziedojumu ("The Musical Offering") monarham **A**?
Haidns, Mocarts, Bahs, Hendelis, Vivaldi.
6. Ko no uzskaitītā kardināla **h** ieceltais finanšu ministrs nedarīja?
(I) uzlaboja zemkopību, uzskatot to par nacionālās pārticības pamatu,
(II) attīstīja eksportu un "iegrožoja" importu, radot zelta rezerves,
(III) atļāva tirdzniecības monopolus un sekmēja koloniālo tirdzniecību,
(IV) ticēja, ka valdība neiejauksies ar īpašu darbību tirdzniecībā,
(V) noorganizēja rūpniecības zem karaliskajām privilēģijām.
7. Kurš karš no šiem bija minēts?
Karaļa Džordža, Silēzijas, Septiņgadu, Devolūcijas, Ziemeļu.
8. Kura valsts bija sabiedrotā monarham **D** karā **k**?
Austrija, Francija, Anglija, Prūsija, Spānija
9. Kura valsts bija vecā konkurente **l**?
Austrija, Francija, Anglija, Prūsija, Krievija
10. Kāds bija arhitektūras stils pilij **e**?
11. Kādu kareivīgu grupu vadīja zemnieku sacelšanās **f** līderis?
12. Kad **g** tika anektēta, ASV un Anglija bija tikko parakstījušas miera līgumu Parīzē. Kura valsts bija **g**?
13. Kāda iedzīvotāju grupa vadīja Paris — based sacelšanos pret kardinālu **h** un aristokrātiju?

Atbildes.

Monarhi bija:

- A** Fridrihs II no Prūsijas
B Katrīna II no Krievijas
C Ludviķis XIV no Francijas
D Marijas Terēze no Austrijas, Ungārijas, Bohēmijas

1. C — D — A — B

2. B

3. C

4. Hoencollerni.

5. Bahs.

6. (I) un (IV).

7. Devolūcijas.

8. Anglija.

9. Francija.

10. Rokoko.

11. Kazaki.

12. Krīma.

13. Garīdznieki.

Vēlam veiksmi! Uz priekšu!

No "The Economist"
AIGARS

GOROSKOPI, GOROSKOPI

JEB ŠORINŠ NĀK!

Vienu dienu uz redakciju atnāca Šoriņš un pastāstīja visu, kas ar mums nākamēnes notiksies. Teicās atnākt vēl.

VERSIM jānogaida. Biroja **e**de notiks citā istabā. Grautiņš būs, tas ir droši. Sītis krievus. Es tev jautāju: "Vai gribi palīdzēt saviem biedriem šai nelaimē vai nē? Tu esi lāga bērns. Es jau tā domāju."

MEŽAZIM uz ielas pienāks klāt kāds vīrs un sacīs: "Tu tikai nepaliec tramīgs." Galvenais, nepaliec tramīgs.

STRELNIKA dzīve ritēs bez izmaiņām. Kādēļ vēl dzīvot, ja esi jau zaudējis pašu dārgāko — spēju ēst, dzert un elpot. Lodi sirdi un beigas, lai nav jāmokās.

DVIŅIEM intensīvi jāgatavojas operācijai "Saldie bumbieri garšo visiem". Kaimiņi jūsu ābeļdārzā nolēmuši paplašināt savu teritoriju. Būs jāizvērs vietēja mēroga šantāža un terors. Lai dzīvo sveiks tas Žanis, kas turēja pagultē alu.

JAUNAVĀM jāgaida negaidīti sveiceni no pagrides. Aizmirst vecos draugus nevajag. Ļoti jāizsargās no

AIDS — a! Visu laiku varēja mierīgi izsargāties, bet nu, visiem zināmo notikumu dēļ, ļoti jāizsargājas.

SVARIEM noteikti jāzina, ka eskimosi dzīvo tur, kur visu laiku ir ļoti auksti.

ZIVIM neveiksies. Viņas sadauzīs savas automašīnas. Pazaudēs vizītkartes un dzīvokļu atslēgas. Lauzis kājas un rokas, kā arī slimos ar vīrusu hepatītiem. Bet, ja nu gadījumā zivis šos norādījumus neņems vērā, tad viss būs O. K.

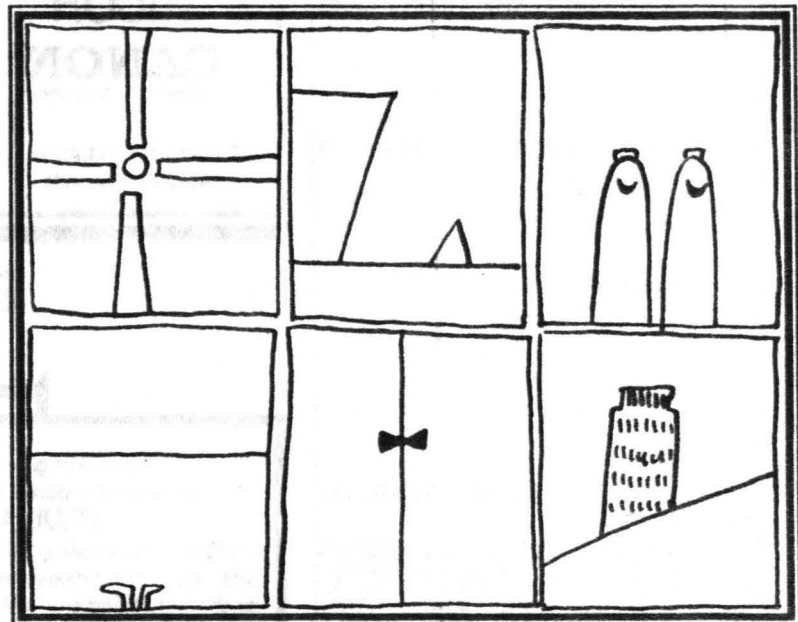
AUNIEM neveiksies totāli. Visu laiku kaut kādi cilvēki centīsies iesmērēt "MARLBORO" cigaretes, iecienītās "BALTIJAS" vietā un mēģinās piebarot ar austerēm dienišķo pelmeņu vietā.

Par citām zodiaka zīmēm Šoriņam vēl nebija izdevies neko noskaidrot.

S. P. Iespējamo honorāru lūdzu pārskaitīt raidījuma "HOROSKOPI, HOROSKOPI" attīstības fondā. INGERŪNAM par visu pastāstīja **SORINŠ**

S. S. P. Nav nekādu ziņu, ka **SORINŠ** būtu Nacionālā teātra aktieris.

KAS ŠE UZZĪMĒTS?

Istenībā tur ir šitā:

1. Četri ziloņi apošņā apelsīnu.
2. Kuģis, kas ieradies glābt otru kuģi pārāk vēlu.
3. Turcijas skaistākā sieviete savas neglītās draudzenes pavadībā.
4. Neveiksmīgs virves dejotājs.
5. Automātiskās durvis, kas aizcirtušās franta priekšā.
6. Pizas tornis piedzēruša cilvēka acīs.

TIK ĻOTI GRIBĒJA, KA NESPĒJA DZĪVOT BEZ VIŅA. ▶▶▶▶

Uria

Es

cienījamais lasītājs, vēlos, gribu un
alkstu (vajadzīgo svītrot)

1) lasīt, aptaustīt un visādi citādi apmi-
lot jaunu un jauku izdevumu par un
priekš studentiem:

- * JĀ.....
- * NĒ.....
- * VARBŪT.....

Tas varētu būt:

- * žurnāls
- * avīze
- * vēl kas cits

2) Ar vislielāko interesi izlasīšu
materiālus par:

..... un
tam līdzīgām lietām.

un vēl mani varētu interesēt

joki, kultūra, sports, studentu iekšējā
dzīve, ziņas par iespējām studēt, citas
ziņas, mūzika, vēsture, naudas lietas,
lāzermes, metāni, propāni, dekāni u. c.
visnotaļ jaukas lietas.

3) Manas domas par līdzšinējo "UA"
raksturo tas, ka

- * neesmu lasījis.
- * 1X esmu lasījis,
- * esmu lasījis vairāk nekā 1X.

4) Man šķiet, ka "UA" ir

- * interesanta,
- * neinteresanta,
- * vāja,
- * stipra,
- * 100 gadus man (tev) viņa vajadzīga.

5) Vēlos izteikt arī citas jaukas
piezīmes par šo lietu:

.....

.....

6) Vēlos lasīt turpmāk "UA" tādu, kāds
ir šis SPECIAL Nr. 3

- * JĀ
- * NOTEIKTI JĀ
- * NĒ
- * NOTEIKTI NĒ

7) Augstskola, fakultāte

.....

.....

8) Vecums.....

**TAGAD PĒDĒJAIS, BET SVARĪGĀ-
KAIS SOLIS!**

**IZGRIEZ ŠITO ANKETU UN NOSŪTI
UZ REDAKCIJU VAI IEMET KASTĪTĒ,
KAS PIENAGLOTA PIE MŪSU
DURTEĻĒM.**

**GRIBOŠAIS UN GAIDOŠAIS
INGERŪNS**

HERE COMES JOHNNY SINGING OLDIES,
GOLDIES
BE-BOP-A-LULA, BABY WHAT I SAY
HERE COMES JOHNNY SINGING I GOTTA
WOMAN
DOWN IN THE TUNNELS, TRYING TO MAKE IT
PAY
HE GOT THE ACTION, HE GOT THE MOTION
YEAH THE BOY CAN PLAY
DEDICATION DEVOTION
TURNING ALL THE NIGHT TIME INTO THE DAY

HE DO THE SONG ABOUT THE SWEET
LOWIN'WOMAN
HE DO THE SONG ABOUT THE KNIFE
HE DO THE WALK, HE DO THE WALK OF LIFE

HERE COMES JOHNNY AND HE'LL TELL YOU
THE STORY
HAND ME DOWN MY WALKIN' SHOES
HERE COME JOHNNY WITH THE POWWER AND
THE GLORY

BACKBEAT THE TALKIN' BLUES
HE GOT THE ACTION, HE GOT THE MOTION
YEAH THE BOY CAN PLAY
DEDICATION DEVOTION
TURNING ALL THE NIGHT TIME INTO THE DAY

HE DO THE SONG ABOUT THE SWEET
LOWIN'WOMAN
HE DO THE SONG ABOUT THE KNIFE
HE DO THE WALK, HE DO THE WALK OF LIFE

HERE COMES JOHNNY SINGING OLDIES,
GOLDIES
BE-BOP-A-LULA, BABY WHAT I SAY
HERE COMES JOHNNY SINGING I GOTTA
WOMAN
DOWN IN THE TUNNELS, TRYING TO MAKE IT
PAY
HE GOT THE ACTION, HE GOT THE MOTION
YEAH THE BOY CAN PLAY
DEDICATION DEVOTION
TURNING ALL THE NIGHT TIME INTO THE DAY

30. novembrī pl. 15 LU
Lielajā aula notiks
**Satversmes
sapulce.**
Pārstāvju reģistrācija
sāksies pl. 14

Rīcības komiteja.

**Biedrība
L.a.I.F.
Удачи вам,
господа!**

Informācija pārdomām
No 30.12.91. - 04.01.92.
Budapeštā notiks
EIROPAS JAUNATNES TIKŠANĀS
(sīkāka informācija 5. telpā)
cenas ņīze rīnociņh SIFā

Veicam:

- ✓ ilgtermiņa tehnisko apkopi,
- ✓ vienreizēju remontu;
- ✓ pārkam un pārdodam detaļas

RICOH
CANON
kopejamiem aparātiem

Zvanīt 222944 Ansis.
457290 Raimonds.

UZMANĪBU!

**Universitātes koris
"Juventus" uzņem
jaunos dziedātājus!**

Balsu pārbaude pirmdien, otrdien un ceturtdien plkst.
17³⁰

Dirigents Juris Kļaviņš

Meitenes, kuras
grib rakstīt, rakstiet
INGERŪNAM*
uz UA redakciju!

Jaunskungi — jauki un šarmanti --
tiek aicināti piedalīties starptautiskajā konkursā
LATVJU AUSEKLĪTIS '92

Vienīgie priekšnoteikumi — vecums 18 — 23 gadi, augums
virs 168 cm un latviešu valodas prasme. Jūs tiekat laipni
gaidīti katru trešdienu "UA" redakcijā (līdz 24. novembrim)
no plkst. 15.00 līdz 16.00, kur Rīcības komitejas pārstāvji
pieņems jūsu pieteikumus konkursam, kā arī sniegs
konsultācijas.

(Neaizmirstiet paņemt līdzi pasi!)

Tālrunis izziņām 222944

Laikrakstam
"Universitātes Avīze"
vajadzīgi tekstu
ievadītāji datorā.
Pieteikties katru
dienu, izņemot
sestdienas,
svētdienas no
plkst. 11-16!

Ingerūna viedoklis ne vienmēr ir redakcijas
viedoklis. Latvija būs brīva!!!

Reģistrācijas apliecības Nr 0535.

"UA" t.i. "UNIVERSITĀTES AVĪZE" salikta Universitātē ar datoru.
"UA" ir iespiesta a/s t.i. akciju sabiedrībā "LANA" Leļupes ielā 5.
Salika Mārtiņš. Noformēja Ineta. Pēdējo lpp. Ansis. Načaļnik: Māris Vitols.
Redaktore Ilze Brinkmane (tel 222944). **Produced by Ingerūns FM**
Redakcijas adrese Raiņa bulv 19. 121. telpa, 3. stāvs, Rīga, Latvija, 226098.

TAD MEDMĀSA MONIKA PĀRVĒRTĀS PAR GOVI!